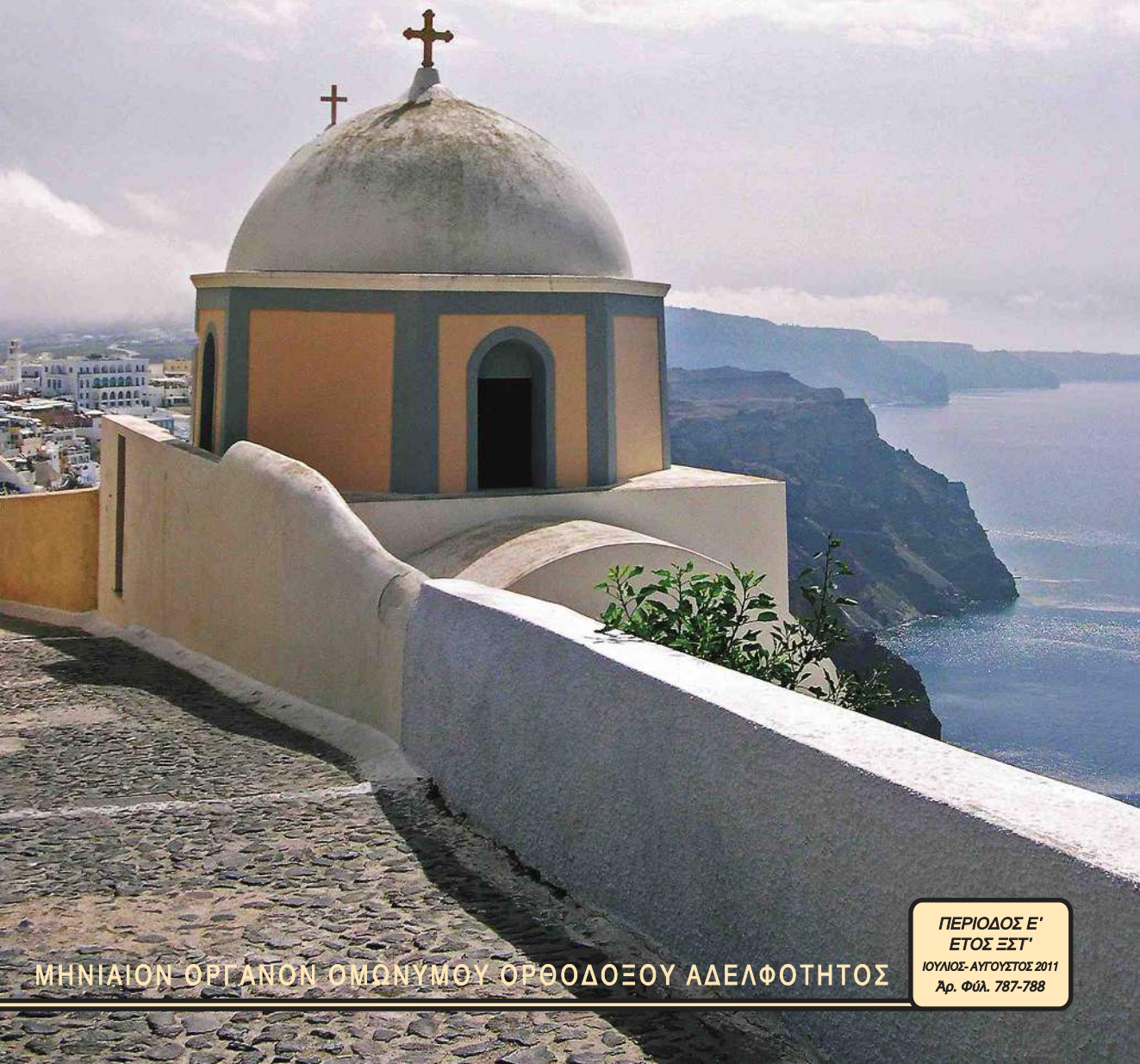

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

"· Ιησοῦς Χριστός ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμός καὶ ἀπολύτρωσις" (Α' Κο 1,30)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ὈΜΟΝΥΜΟΥ ὈΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

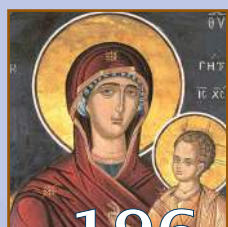
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε'
ΕΤΟΣ ΞΣΤ'

ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2011
Αρ. Φύλ. 787-788

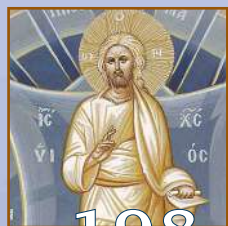
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

τεύχος 787-788, ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2011

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

196

198

203

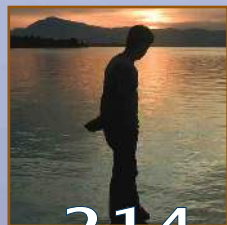
Ἐσύ θέλεις;.....	195
Παναγία, ἡ δική μας παρρησία	196
Πῶς θά ἀνεβοῦμε στό Θαβώρ;.....	198
Ἡ σκέπη (ποίημα).....	199
Ψαλμός 11ος: Εἰσακούεται	
ὁ στεναγμός τῶν πιστῶν	200
Αύγουστίνος Καντιώτης.....	203
Ἀπό τήν ἐπικοινωνία μαζί σας.....	206
Συζητώντας τά γεγονότα.....	208
«Ἠθική ἀπό τήν κούνια»	210
Ψάχνοντας γιά τόν Θεό	212
Σκηνῶμα γῆς καί οὐρανοῦ!.....	214
Κινητό θησαυροφυλάκιο.....	216
Μάθημα ἀπό τόν Κυβερνήτη.....	217
Ὁδοπορικό στή Θράκη.....	218
Ἐκδηλώσεις τῆς Ἀδελφότητος.....	220
Τό θαῦμα τῆς Παναγίας (διήγημα).....	221

210

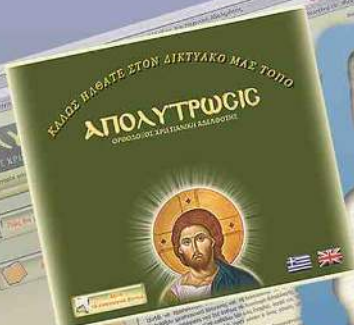
212

214

Γιά τήν Ἀδελφότητά μας καί τίς δραστηριότητές της καθώς καί γιά ἐνδιαφέροντα θέματα, πνευματικά, ἀντιαιρετικά, ἐκπαιδευτικά, μπορείτε νά ἐνημερωθεῖτε ἀπό τήν ἰστοσελίδα μας

www.apolytrosis.gr

μήνα: ΙΟΥΛΙΟΥ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Ἐσύ θέλεις;

Πόθος βαθύς κι ανάγκη αδήριτη τοῦ ἀνθρώπου ἀλλά καί τοῦ Θεοῦ ἐπιθυμία καί σχέδιο καί ἔργο ἡ σωτηρία. Κι ὅμως, τό διαπιστώνουμε καθημερινά, πολλοί ταλαιπωροῦνται χωρίς καμία ἐλπίδα, μακριά ἀπό τήν σωτηρία. Γιατί;

Τήν ἀπάντηση τῆς ἁγίας Γραφῆς, ὅπως διατυπώνεται ἤδη στήν Παλαιά Διαθήκη, μᾶς μεταφέρει ἕνας ἀπό τούς τέσσερις μεγάλους προφήτες, πού ἔδρασε στίς ἀρχές τοῦ βου αἰ. π.Χ., ὁ Ἰεζεκιήλ († 23/7). Καταγόμενος ἀπό ὑψηλή κοινωνική τάξη, γιός ἱερέως, ἔζησε τήν βαβυλώνια αἰχμαλωσία μαζί μέ ἄλλους συμπατριῶτες του. Εἶναι ἀπό τίς πιό παράδοξες προσωπικότητες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καί τό ὄνομά του σημαίνει «ὁ Θεός εἶναι ἰσχυρός ἢ ὁ Θεός ἐνισχύει».

Τήν προστασία καί βοήθεια τοῦ Θεοῦ τήν θεωροῦσαν κεκτημένο δικαίωμά τους οἱ Ἰσραηλίτες, ὡς περιούσιος λαός τοῦ Γιαχβέ. Ὡστόσο, μετά ἀπό τήν θρησκευτική, ἠθική καί κοινωνική κατάρρευση τοῦ ἰουδαϊκοῦ κράτους, ἡ βαβυλώνια αἰχμαλωσία σήμανε ἤδη καί τήν ἐθνική κατάλυσή του. Στήν φοβερή αὐτή δοκιμασία ὁ προφήτης βλέπει τήν κάθαρση τοῦ λαοῦ, τήν ὁποία θά ἐπιφέρει ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ὡς μία προτύπωση τῆς εὐλογίας καί τῆς δόξας τῆς μεσσιακῆς ἐποχῆς.

Γιά νά συγκροτηθεῖ καί πάλι ἡ διαλυμένη ἐθνική καί θρησκευ-

τική ὑπόσταση τοῦ Ἰσραήλ ἀπαιτεῖται τό καινούργιομα τῆς καρδιάς τῶν Ἰσραηλιτῶν, ἡ ἀλλαγὴ τῆς νοοτροπίας τους. Ὁ Ἰεζεκιήλ μεταφέρει τό ἐρώτημα τοῦ Θεοῦ· «Μή θελήσει θελήσω τόν θάνατον τοῦ ἀνόμου, λέγει Κύριος, ὡς τό ἀποστρέψαι αὐτόν ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς πονηρᾶς καί ζῆν αὐτόν;» (Ἰζ 18,23). Μήπως θέλω ἐγώ νά πεθαίνει ὁ ἄνομος χωρίς νά μετανοήσει καί νά ἐγκαταλείψει τήν πονηρή ὁδό ὥστε νά χαρεῖ τήν ζωή; Ὁχι, βέβαια! Ἐπειδή, λοιπόν, δέν ὑπάρχει ἄνθρωπος μή ἄνομος, ἀναμάρτητος, ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἀνοίξε ἕναν σίγουρο δρόμο γιά τήν σωτηρία, τήν μετάνοια. Κανείς δέν σώζεται, ἂν ὁ ἴδιος δέν τό θελήσει, ἂν δέν ἐκφράσει τήν ἐλεύθερη θέλησή του μέ τήν μετάνοια.

Χαρά μεγάλη γίνεται στόν οὐρανό «ἐπί ἐνί ἁμαρτωλῶ μετανοοῦντι» (Λκ 15,7). Χαίρεται ἡ ἁγία Τριάδα, ὅταν στήν γῆ κάποιος ἁμαρτωλός μετανοεῖ, παύει τήν συνεργασία μέ τόν πονηρό καί ἐπιστρέφει στήν χαρά τοῦ Κυρίου. Ἡ ἁγία Ἐκκλησία μας, ἡ ἀνοικτή ἀγκαλιά τοῦ Χριστοῦ, φιλόνηρα δέχεται τοῦ καθενός τήν μετάνοια καί τόν ἀπαλλάσσει ἀπό τό βάρος τῶν ἁμαρτιῶν του. Ἀλλά τήν πρωτοβουλία γι' αὐτή τήν ἐπιστροφή τήν ἔχει ἐξ ὀλοκλήρου ὁ ἄνθρωπος.

Ἄδελφέ μου, ὁ Θεός θέλει τήν σωτηρία σου. Ἐσύ τήν θέλεις;

Ἄγγελιοφόρος

Παναγία, ἡ δική μας παρρησία

*Ἡ Παναγία χαιρετίζεται
ὡς ἡ «στολή
τῶν γυμνῶν παρρησίας»,
τό θάρρος, τό κουράγιο
καί ἡ ἀπαντοχή μας.*

Στήν κάψα τοῦ καλοκαιριοῦ ὄροσιά καί αὔρα κι ἀνάσα ψυχῆς οἱ παρακλήσεις τοῦ Δεκαπενταυγούστου γίνονται βάλσαμο στήν πονεμένη καρδιά, ἐλπίδα στά ἀδιέξοδα τοῦ νοῦ, εἰρήνη στής ψυχῆς τήν ταραχή. Στήν πυκνοκατοικημένη πόλη καί στό ἀπόμακρο χωριουδάκι, στόν μεγαλόπρεπο ναό καί στό ταπεινό ξωκκλήσι, καίει μπρός στής Παναγιᾶς τήν εἰκόνα ἡ λευκή λαμπάδα ἡ τό ταπεινό λιανοκέρι τῆς εὐλάβειας κι εὐωδιάζει τό θυμίαμα τῆς προσευχῆς: «Τήν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σέ ἀνατίθημι, μητέρα τοῦ Θεοῦ!» Κουρασμένοι καί ταλαιπωρημένοι ἀπό τόν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, τσακισμένοι ἀπό τήν ἀγωνία τῆς καθημερινότητος καί τήν ἀνασφάλεια τῶν πονηρῶν ἡμερῶν μας, ζητοῦμε ἕνα στήριγμα, μιᾶ ἐλπίδα, μιᾶ ἀνάσα. Καί τήν βρίσκουμε οἱ πιστοί στόν παντοδύναμο Θεό, στόν ὁποῖο προστρέχουμε μέ τίς πρεσβεῖες τῆς Παναγίας μητέρας του.

Δέν πρέπει νά λησμονοῦμε ὅτι τό χάος πού χωρίζει τόν ἀμαρτωλό ἄνθρωπο -καί ποιός τάχα δέν σφαδάζει κάτω ἀπό τόν βραχνᾶ τῆς ἀμαρτίας;- ἀπό τόν πανάγιο καί παντοδύναμο Θεό, τό γεφύρωσε ἡ πανάχραντη θυσία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτός, ὁ κατά φύσιν Υἱός τοῦ Θεοῦ, εἶναι ὁ φερέγγυος «μεσίτης Θεοῦ καί ἀνθρώπων» (Α΄ Τι 2,5), πού μέ τό αἷμα του ξέπλυσε τά κρίματά μας καί μᾶς θρόνιασε στήν ἀγκαλιά τοῦ Πατέρα ὡς «υἱούς Θεοῦ κατά χάριν». Μέ ποιό ἀνθρώπινο παράδειγμα νά παραστήσουμε αὐτή τήν δωρεά; Ποιός ἄρχοντας τόσο πλούσιος, τόσο ἰσχυρός ὅσο ὁ παντοδύναμος Θεός, καταδέχεται νά υἱοθετήσῃ ἕνα παιδί σάν τόν ἀμαρτωλό ἄνθρωπο, τόσο φτωχό, τόσο ἀδύναμο,

καί ἀνάξιο κάθε τιμῆς καί ἀγάπης; Ἄνεπανάληπτη καί ἀσύλληπτη γιά τά ἀνθρώπινα δεδομένα ἢ ἱστορία τῆς υἰοθεσίας μας ἀπό τόν Θεό. Καί πῶς ἐνεργεῖται; «Κατά τήν εὐδοκίαν τοῦ θελήματος αὐτοῦ» (Ἐφ 1,5), πού σημαίνει ὅτι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ πόθος καί ἡ λαχτάρα του εἶναι ἡ δική μας σωτηρία, ὁ Θεός «πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» (Α΄ Τι 2,4).

Μέ τό λυτρωτικό του ἔργο ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἐγίνε ἡ «στολή παρρησίας» γιά τούς ἀμαρτωλούς, πού μέ τό βάπτισμα ντυθήκαμε τόν Χριστό. «Ὅσοι εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε» (Γα 3,27), διδάσκει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Αὐτό σημαίνει ὅτι τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ εἶναι πλέον τό πρόσωπο τοῦ ἑαυτοῦ μας. Ὅσες φορές, καί μετά τό βάπτισμα, πέφτουμε, ἀμαρτάνουμε -ὄχι προγραμματίζοντας τήν ἀμαρτία, ἀλλά ἀπό ἀνθρώπινη ἀδυναμία καί συναρπαγή τοῦ πονηροῦ, ἀπό κακιά ὦρα-, ἐφόσον μετανοοῦμε εἰλικρινά καί ζητοῦμε τό ἔλεος τοῦ Κυρίου, Ἐκεῖνος μᾶς συγχωρεῖ.

Γιά νά πραγματοποιήσῃ τό σχέδιο τῆς σωτηρίας μας ὁ Θεός χρησιμοποίησε μία γυναίκα, ἡ ὁποία τοῦ δάνεισε τά ἀγνά αἱμάτα της, τόν φιλοξένησε στήν μήτρα της, τόν ἐθρεψε μέ τό γάλα της, τόν κράτησε στήν ἀγκαλιά της, συνδέθηκε μαζί του μέ τόν πιό δυνατό καί ἱερό ἀνθρώπινο δεσμό, τόν δεσμό μάνας καί παιδιοῦ. Ἐκεῖνος μᾶς ἔδωσε τό δικαίωμα καί τήν χάρη νά προστρέχουμε στήν ἀγκαλιά τῆς Παναγίας Μητέρας του, διότι ὁ ἴδιος τήν κατέστησε καί δική

μας μητέρα, ὅταν ἐπάνω ἀπό τόν σταυρό τήν ἐμπιστεύθηκε στόν μαθητή του Ἰωάννη (βλ. Ἰω 19,27) καί δι' αὐτοῦ σέ ὅλη τήν Ἐκκλησία.

Ἡ Παναγία, πού ὑπῆρξε ἡ «κεχαριτωμένη» (Λκ 1,28) ἀπό τόν Θεό, παραμένει στό ἐπίπεδο τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, τῶν κεχαριτωμένων «ἐν τῷ ἡγαπημένῳ» (Ἐφ 1,6). Εἶναι τό τέλειο πρότυπο τῆς ἄμωμης Νύμφης τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά καί τῆς κάθε πιστῆς ψυχῆς. Ὅπως γιά νά φθάσουν οἱ ἀνθρωποι στόν τέλειο δεσμό μέ τόν Ἰησοῦ Χριστό, γιά νά γίνουν μέλη Χριστοῦ, πρέπει νά γίνουν μέλη τῆς Ἐκκλησίας, παρόμοια τούς συνδέει ἀληθινά μέ τόν Χριστό ὁ δεσμός μέ τήν Θεοτόκο, μέ τῆς ὁποίας τήν μεσολάβηση ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ἐγίνε ὁ πρωτότοκος ἀδελφός τῶν πιστῶν. Χάρη σ' αὐτή τήν ἐξαιρετική θέση πού κατέχει στό σχέδιο τῆς σωτηρίας μας ἡ Παναγία χαιρετίζεται ὡς ἡ «στολή τῶν γυμνῶν παρρησίας», τό θάρρος, τό κουράγιο καί ἡ ἀπαντοχή μας. Εἶναι ἡ μητέρα τοῦ Θεανθρώπου, πού μέ παρρησία δέεται καί παρακαλεῖ καί μεταφέρει σ' Ἐκεῖνον κάθε δικό μας αἴτημα· «πολλά γάρ ἰσχύει δέησις μητρός πρός εὐμένειαν Δεσπότου». Συμπαραστέκεται στήν ζωή μας μέ τά ἄπειρα θαύματά της. Εἶναι «προστασία τῶν χριστιανῶν ἀκαταίσχυντος, μεσιτεία πρός τόν Ποιητήν ἀμετάθετος». Στό πρόσωπό της συναντοῦμε ἄρρηκτα συνδεδεμένες τήν εὐδοκία τοῦ Θεοῦ πρός τούς θνητούς καί τήν παρρησία τῶν θνητῶν πρός τόν ἅγιο καί πολυεύσπλαγχο Θεό.

Στέργιος Ν. Σάκκος

Πώς θά ανεβοῦμε στό Θαβώρ;

Ἄν τό φῶς τῆς ἡμέρας, τό ὁποῖο χύνεται ἀπό τίς ἀκτίνες τοῦ αἰσθητοῦ ἡλίου, εἶναι τόσο γλυκό καί εὐχάριστο στούς ἀνθρώπους, ὥστε γι' αὐτό καί μόνο οἱ περισσότεροί δέν θέλουν νά πεθάνουν, γιά νά μή στερηθοῦν τή λάμψη του -λέει ἄλλωστε ὁ σοφός Ἐκκλησιαστής· «Γλυκύ τό φῶς καί ἀγαθόν τοῖς ὀφθαλμοῖς τό βλέπειν τόν ἡλίον» (11,7)- ἄραγε πόσο πιό γλυκό καί πιό εὐχάριστο εἶναι τό φῶς πού ξεχύνεται σήμερα στό Θαβώριο ὄρος ἀπό τόν νοητό Ἥλιο τῆς δικαιοσύνης Χριστό τόν Θεάνθρωπο; Καί βέβαια τοῦτο τό φῶς τοῦ ὑπερούσιου Ἥλιου εἶναι τόσο ἀσύγκριτα γλυκύτερο καί ἡδονικότερο ὅσο ἀσύγκριτα διαφέρει ὁ νοητός Ἥλιος Χριστός ἀπό τόν αἰσθητό ἡλιο.

Ἐλάτε, λοιπόν, ἄς γίνουμε κι ἐμεῖς ἄλλοι Πέτροι καί ἄλλοι Ἰωάννηδες καί Ἰάκωβοι καί ἄς ανεβοῦμε μαζί μέ τόν Σωτήρα Χριστό πάνω στό Θαβώριο ὄρος, ὅπου μεταμορφώνεται σήμερα. Ἄς δοῦμε νοερά τή δόξα καί τήν ἔλλαμψη τοῦ προσώπου του· ἄς ἐξετάσουμε τήν ἀκτινοβολία τῶν ἐνδυμάτων του καί ἄς παρακολουθήσουμε μέ προσοχή τόν Μωϋσῆ καί τόν Ἥλία πού συζητοῦν μαζί του. Ἀλλά, ἀκόμη, μπαίνοντας στή φωτεινή νεφέλη ἄς ἀκούσουμε τή βροντερή φωνή τοῦ Πατρός πού βγαίνει ἀπό αὐτήν.

Πῶς ὅμως θά μπορέσουμε νά ανεβοῦμε στό Θαβώρ καί ποιοί θά μᾶς ὀδηγήσουν στό δρόμο; Νά, κοντά μας βρίσκεται δυάδα θεϊκή, ὁ ποιητικώτατος ἱεράρχης Κοσμάς καί ὁ πανηγυρι-

κότατος πρεσβύτερος τῶν Ἱεροσολύμων Ἰωάννης Δαμασκηνός. Αὐτοί οἱ δύο μᾶς ὑπόσχονται σήμερα νά γίνουν καθοδηγητές μας καί νά μᾶς βοηθήσουν στήν ἀνάβαση. Σάν δύο σκάλες προσφέρουν τοὺς ἀσματικούς τοὺς κανόνες καί μᾶς ἀνυψώνουν στήν πιό ψηλή κορυφή τοῦ Θαβώρ...

...Ψάλλοντας, λοιπόν, διαβάζοντας ἢ καί ἀκούγοντας αὐτοὺς τοὺς κανόνες νά ἀκολουθήσουμε τόν Κύριο καί τοὺς ἱερούς του μαθητές καί ἀποστόλους· καί ἀφοῦ περιφρονήσουμε τά χαμηλά καί γήινα καί καθαριστοῦμε ἀπό τά πάθη καί τοὺς πονηρούς, αἰσχροὺς καί βλάσφημους λογισμοὺς νά ανεβοῦμε πάνω στήν κορυφή τοῦ ὄρους Θαβώρ...

Ἄς προσθέσουμε φῶς στό φῶς· στό λιγότερο ἄς προσθέσουμε περισσότερο καί στό θαμπό ξεκάθαρο, ὥστε νά γίνουμε φωτεινοί, γιά νά μπορέσουμε νά ἐνθωοῦμε τό δυνατόν μέ τό φῶς. Καί τότε ὄχι μόνο τό ὑπερλαμπρο πρόσωπο τοῦ Κυρίου καί τό ἐκτυφλωτικό φῶς τῶν ἐνδυμάτων του θά ἀξιωθοῦμε νά δοῦμε, ἀλλά καί νά εἰσέλθουμε στή νεφέλη μαζί μέ τόν φωτόμορφο καί ἡλιοστάλακτο Ἰησοῦ καί νά γίνουμε ἔνθεοι. Καί γιά ὅλα αὐτά πρέπει νά ὑμνήσουμε τήν ὁμοούσιο καί ζωοποιό Τριάδα πού ἐμφανίστηκε στό Θαβώρ. Σ' αὐτήν ἀνήκει ἡ δόξα καί ἡ τιμή καί ἡ προσκύνηση στοὺς αἰῶνες.

*Ἁγίου Νικοδήμου, Ἐορτοδρόμιον,
τόμ. Γ', σσ. 221-222.277-278.
Ἀπόδοση Β. Σ.*

Ἡ σκέπη

Φιλοθεάμονες δέν ἀνεβαίνουν στό Θαβώρ.
Οὔτε μποροῦν νά ἰδοῦν τή μυστική φωτιά
νά καίει στή φωτεινή νεφέλη τήν ἐγκόσμια
σάρκα, καί νά γεμίζει μέ τίς ἀστραπές, τό φέγγος
τρόμο γλυκό τούς οὐρανόφρονες
καί ρίγος μέχρι τό μεδούλι.

Ὁ Μωϋσῆς καί ὁ Ἥλιος ἀνταμώνουνε,
ὡς νά μήν εἶχαν τόν μέγαν ὕπνο κοιμηθεῖ,
μέ τόν Χριστό καί τούς ἀγαπημένους του,
πού πέφτουνε στό χῶμα μή βαστώντας
νά ἰδοῦν τή δόξα τοῦ προσώπου καί τά λάμποντα
ἐνδύματα τοῦ Μεταμορφωμένου.

Κι ἄν γίνονταν ὁ λόγος νά στηθοῦν
οἱ τρεῖς σκηνές πάνω στό πῦρ καί στή νεφέλη
ἐν γνώφῳ καί θυέλλῃ ἐποχούμενες,
μέ τί κορμί, μέ τί καρδιά καί μέ τί μάτια
θά μπόραγε ἡ ψυχὴ μου νά ζητήσῃ
καταφυγή καί σκέπη μέσ στίς ἀστραπές;
Ὅσο κι ἄν θέλει ὁ ἔρωτας καί τ' ἄχρονο
φῶς σου, ἡ τρυφή της δέν μπορεῖ παρά νά μένει
στή μυστική σκιά τοῦ πόνου τοῦ σταυροῦ,
χαϊδεύοντας τίς ἀνοιχτές πληγές της μέ σημεῖα
λιγότερο ὑψηλά, μά καί πιό λίγο ἐπικίνδυνα.

Π. Β. Πάσχος

Κείμενο

²Σῶσόν με, Κύριε, ὅτι ἐκλέλοιπεν ὄσιος, ὅτι ὠλιγώθησαν αἱ ἀλήθειαι ἀπό τῶν υἰῶν τῶν ἀνθρώπων.

³Μάταια ἐλάλησεν ἕκαστος πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ, χεῖλη δόλια ἐν καρδίᾳ, καὶ ἐν καρδίᾳ ἐλάλησε κακά.

⁴Ἐξολοθρεύσαι Κύριος πάντα τὰ χεῖλη τὰ δόλια καὶ γλῶσσαν μεγαλορρήμονα.

⁵Τοὺς εἰπόντας τὴν γλῶσσαν ἡμῶν μεγαλυνοῦμεν, τὰ χεῖλη ἡμῶν παρ' ἡμῖν ἐστι· τίς ἡμῶν Κύριός ἐστιν;

⁶Ἀπὸ τῆς ταλαιπωρίας τῶν πτωχῶν καὶ ἀπὸ τοῦ στεναγμοῦ τῶν πενήτων νῦν ἀναστήσομαι, λέγει Κύριος· θήσομαι ἐν σωτηριῷ, παρρησιάσομαι ἐν αὐτῷ.

⁷Τὰ λόγια Κυρίου λόγια ἀγνά, ἀργύριον πεπυρωμένον, δοκίμιον τῆ γῆ, κεκαθαρισμένον ἑπταπλασίως.

⁸Σύ, Κύριε, φυλάξαις ἡμᾶς καὶ διατηρήσαις ἡμᾶς ἀπὸ τῆς γενεᾶς ταύτης καὶ εἰς τὸν αἰῶνα.

⁹Κύκλω οἱ ἀσεβεῖς περιπατοῦσι· κατὰ τὸ ὕψος σου ἐπολυώρησας τοὺς υἰοὺς τῶν ἀνθρώπων.

Ψαλμός 11ος:

Εἰσακούεται ὁ στεναγμὸς τῶν πιστῶν

Μετάφραση

²Σῶσέ με, Κύριε, διότι ἀφανίστηκαν οἱ εὐσεβεῖς, διότι λιγόστεψε ἡ ἀλήθεια σὴν κοινωνία τῶν ἀνθρώπων.

³Ἀπατηλά μιλᾷ ὁ καθένας σὸν διπλανό του, χεῖλη δολερά σὴν καρδιά, ἀφοῦ ἀπὸ τὴν καρδιά προβάλλουν τὰ κακά λόγια.

⁴Μακάρι νὰ ἐξολοθρεύσει ὁ Κύριος ὅλα τὰ χεῖλη τὰ δολερά καὶ κάθε γλῶσσα μεγαλόστομη.

⁵Εκεῖνους πού εἶπαν· «θά δώσουμε μεγάλη ἐξουσία σὴν γλῶσσα μας, τὰ χεῖλη μας εἶναι δικά μας. Ποιὸς μᾶς ἐξουσιάζει;».

⁶Ἐξαιτίας τῆς κακοπαθείας τῶν καταφρονημένων καὶ ἐξαιτίας τοῦ ἀναστεναγμοῦ τῶν πτωχῶν «ώρα θά σηκωθῶ», λέγει ὁ Κύριος· «θά τοὺς θρονιάσω σὸ καθεστῶς τῆς σωτηρίας καὶ θά καμαρώνω γι' αὐτό».

⁷Τὰ λόγια τοῦ Κυρίου εἶναι λόγια ἀγνά, ἀσημένια νομίσματα, πού ἔχουν πέραση σὴ γῆ, διότι καθαρίστηκαν σὴ φωτιά ἐπτά φορές.

⁸Σύ, Κύριε, μακάρι νὰ μᾶς φυλάξεις κοντά σου κι ἀδιάφθορους νὰ μᾶς κρατήσεις ἀπὸ τούτη τὴ γενιά γιὰ πάντα.

⁹Τριγύρω μας περπατοῦν οἱ ἀσεβεῖς. Ἐσὺ ἀπὸ τὰ ὕψη σου νοιάζεσαι μέ συμπάθεια γιὰ τοὺς ἀνθρώπους σου.

Ὁ Δαβίδ ἐκπέμπει στόν Θεό SOS... Ὁ πόνος καί ἡ ἀγωνία του ἔχουν κορυφωθεῖ. Γι' αὐτό παρακαλεῖ τόν Θεό νά ἐπέμβει, νά τόν σώσει. Ἀπό ποιούς ἐχθρούς; Ἀπό τό γεγονός ὅτι ἔμεινε μόνος του νά λατρεύει τόν Θεό (στ. 2). Σάν ἐπιδημία ἀπλώθηκε ἡ διαφθορά καί δέν ἄφησε κανέναν ὄρθιο. Δέν ὑπάρχει πλέον οὔτε ἓνας ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ (πρβλ. Ἦσ 57,1 Ἰε 5,1). Κι ὅταν χάνεται ἡ εὐσέβεια πρὸς τόν Θεό, χάνεται καί ἡ τιμιότητα πρὸς τούς ἀνθρώπους. Οὔτε ἓνας εὐσεβής οὔτε ἓνας εἰλικρινής ἄνθρωπος! Τά χεῖλη τῶν ἀνθρώπων ἐκτοξεύουν δηλητήριο -αὐτό ἔχουν μέσ στήν καρδιά τους- καί μάλιστα μέ τρόπο δόλιο (στ. 3). Κι ὁ δόλος, ἡ ἀπάτη, ἡ ὑποκρισία καί ἡ συκοφαντία δέν πονοῦν ἀπλῶς, φαρμακώνουν.

Ἔτσι πονεμένος ὁ Δαβίδ, φαρμακωμένος, ἐκφράζει στόν Κύριο μία εὐχή: Νά πάψει νά ἀκούγεται κάθε λόγος δόλιος καί ἀλαζονικός! Νά ἐξαφανίσει ὁ Κύριος ἐκείνους πού λένε: «Δέν φοβόμαστε κανέναν. Θά ἐξακολουθοῦμε νά ἔχουμε γλῶσσα δυνατή νά τήν κάνουμε βέλος γιά νά πλήττουμε, νά τήν κάνουμε σιλήτο γιά νά θανατώνουμε. Δέν λογαριάζουμε κανέναν. Τά χεῖλη μας τά ἐξουσιάζουμε ἐμεῖς. Γιά ποιόν Κύριο καί Θεό μᾶς μιλάτε; Τί ἐξουσία ἔχει ἐπάνω μας καί τί μπορεί τάχα νά μᾶς κάνει;» (στ. 4-5). Ὁ ὑβριστής ἄνθρωπος δέν λογαριάζει ὄχι μόνο τούς ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ, ἀλλά οὔτε καί τόν ἴδιο τόν Θεό. Κι ὅταν μάλιστα βλέπει ὅτι αὐτός τόν ὅποιο καταδυναστεύει δέν περνᾶ στήν ἀντεπίθεση, ἀλλά μόνο προσεύχεται καί ζητᾶ ἀπό τόν Θεό τή δικαιοσύνη, τότε γίνεται ἀκόμη

πιό πικρόχολος καί ἰταμός.

Στή συνέχεια τοῦ Ψαλμοῦ παίρνει τό λόγο ὁ ἴδιος ὁ Κύριος. Συγκλονιστικά τά λόγια του! Τώρα, λέγει ὁ Κύριος, ὄχι ἀργότερα, ὄχι στό μέλλον, ἀλλά αὐτή τή στιγμή θά σηκωθῶ. Μέ μία ἀνθρωπομορφική ἔκφραση παρουσιάζεται μπροστά μας νά σηκώνεται γιά ν' ἀναλάβει ὁ ἴδιος προσωπικά τήν ὑπεράσπιση ἐκείνων πού ἐμφανίζονται πτωχοί κι ἀδύναμοι σ' αὐτόν τόν κόσμο καί ταλαιπωροῦνται γιά τό ὄνομά του (στ. 6). Ἡ κακοπάθειά τους δέν τόν ἀφήνει νά ἡσυχάσει· ἀναγκάζει τή μακροθυμία του, θά λέγαμε, νά παραμερίσει. Ἡ ἀντίθεση πού χρησιμοποιεῖ στό λόγο του τό ἐκφράζει πολύ ζωηρά: Ὁ Κύριος θά σηκωθεῖ γιά νά καθίσει ὁ ἄνθρωπος του· θά τόν τοποθετήσῃ μάλιστα στήν πιό ἀναπαυτική θέση, στή σωτηρία!

Πέρα ἀπό τό κοινωνικό περιεχόμενο τοῦ Ψαλμοῦ, ἡ ἔκφραση *θήσονται ἐν σωτηρίῳ* ἔχει καί προφητική σημασία. Τό *σωτήριον* στήν ἀγία Γραφή εἶναι ὄλο τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ γιά τή σωτηρία μας. Ἡ πραγματοποίηση αὐτοῦ τοῦ σχεδίου στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ λύση τοῦ ἀνθρώπινου δράματος. Στόν κόσμο αὐτό θά εἶναι λίγοι οἱ πιστοί, θά παφλάζει τό κακό καί ἡ ἀτιμία, ἀλλά ἡ παρηγορία μας, ἡ σωτηρία μας καί ἡ ἐλπίδα μας θά εἶναι στόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό.

Ὁ Θεός ἀπάντησε πολύ οὐσιαστικά στό παράπονο τοῦ προφήτη. Δέν φρόντισε νά στείλει κάποιους ὀσίους καί δικαίους στή γῆ. Ἦρθε ὁ ἴδιος, ὁ ὄσιος καί τέλειος καί ἀναμάρτητος, γιά νά δημιουργήσῃ τή νέα γενιά ὀσίων καί νά χαράζει τήν ἀληθινή πορεία στή ζωή

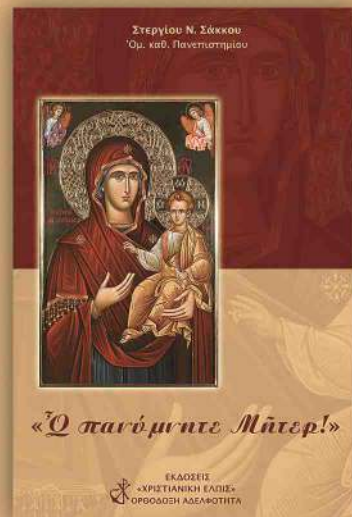
μας. Τήν πió κατάλληλη στιγμή, όταν έφθασε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου -αυτό σημαίνει τό νῦν- ήρθε γιά νά τοποθετήσει ὄλους ὅσοι τό ἐπιθυμοῦν στήν κιβωτό τῆς σωτηρίας, τήν Ἐκκλησία.

Σ' αὐτό τό γεγονός ἀναφέρεται καί ἡ ἔκφραση *παρρησιάσομαι ἐν αὐτῷ*, τότε βρίσκει τήν τέλεια ἐφαρμογή της. Στήν Ἐκκλησία θά λάμψει ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ, θά ἀποκαλυφθεῖ σέ ὄλο της τό μεγαλεῖο. Ταυτόχρονα ἡ Ἐκκλησία θά ἀποτελεῖ τή δόξα καί τό καύχημα τοῦ Θεοῦ.

Προσέξτε, τονίζει ὁ προφήτης, αὐτά εἶναι λόγια τοῦ Θεοῦ, ὄχι ἀνθρώπινες ὑποσχέσεις, γι' αὐτό καί θά ἐκτελεστοῦν ὅπωςδήποτε. Καί γιά νά δείξει πόσο ἀληθινά εἶναι τά λόγια αὐτά, τά ἐξυμνεῖ. Τά λόγια τοῦ Κυρίου εἶναι ἀγνά, ἀληθινά· δέν ὑπάρχει σ' αὐτά ζένο στοιχεῖο, τίποτε τό ψευδές. Εἶναι *ἀργύριον πεπυρωμένον*, ἀσήμι πού δοκιμάσθηκε στή φωτιά, καί μάλιστα *ἐπαπλασίως*, πάρα πολλές φορές, καί ἄρα τέλεια καθαρίσθηκε. Ἔγινε, ἐπομένως, *δοκίμιον τῆ γῆ*, νόμισμα πού ἔχει ἀξία, πού περνάει στήν ἀγορά τῶν ἀνθρώπων (στ. 7). Τά λόγια τοῦ Κυρίου δέν εἶναι κάλπικα ἀλλά γνήσια νομίσματα.

Ὁ θλιμμένος πιστός ἀναθάρρησε. Μετά τήν ὑπόσχεση τοῦ Κυρίου, παραδίδεται εἰρηνικός στά χέρια Του, καί ταπεινά εὐχεται· Μακάρι, Κύριε, σὺ νά μᾶς φυλάξεις ἀπό τοὺς ἐχθροὺς καί νά μᾶς κρατήσεις μέσα σ' ἓναν κόσμον διεστραμμένο παντοπινά ἀδιάφθορους (στ. 8). Τί κι ἂν οἱ ἀσεβεῖς μᾶς ἔχουν περικυλώσει; Ἐσὺ στέκεσαι πάνω ἀπ' ὄλους καί φροντίζεις τοὺς δικούς σου μέ περισσή στοργή (στ. 9).

Βενιαμίν

«Ὁ Πανόμνυτε Μῆτερ!»

Στίς γραμμές τοῦ βιβλίου ὁ ἀναγνώστης θά βρεῖ ἀφορμές γιά πνευματική ἀνάταση, καθαρτισμό, δοξολογία καί εὐχαριστία στόν Κύριο, γιά τό ἀνεκτίμητο δῶρο τοῦ στήν ἀνθρωπότητα, τήν Παναγία Μπτέρα του!

Ζητήστε το
στό Βιβλιοπωλεῖο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ
Γ. Μπακατσέλου 5
54633 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
τηλ. 2310 274518

ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ ΚΑΝΤΙΩΤΗΣ

Συμπληρώνεται έτος από την κείμεση του μακαριστού γέροντος Αύγουστίνου μητροπολίτου Φλωρίνης Πρεσπών και Έσρδαίας. Άν θά μās ζητούσαν νά προβάλουμε ένα μόνο χάρισμά του, χωρίς δισταγμό θά επιλέγαμε τήν παρηρησία έναντι τών ισχυρών τής ήμέρας, όταν οι ένεργειές τους ήσαν έχθρικές πρός τήν πίστη μας.

Αυτό του τό θάρρος ήταν απόρροια τής στάσης ζωής του. Δέν ήταν άπλως ένας καυσοκαλυβίτης, ήταν ένας φλογερός πιστός πού ζούσε μέ τό «άπόκριμα του θανάτου» (Β΄ Κο 1,9).

Πολλοί μέ παραμορφωμένο τό όπτικό νεύρο τής ψυχής είδαν στό πρόσωπό του τό άδιάλλακτο βλέμμα του φανατικού. Στάθηκαν άνήμποροι νά άντικρίσουν τήν παιδική άφελότητα, τήν άγάπη πρός τόν συνάνθρωπο, τό πνεύμα θυσίας γι΄ αυτόν.

Ίανουάριος 1944, δυό μήνες μετά τήν άφιξή του στην Κοζάνη. Ό π. Αύγουστίνος μπήκε σέ καφενείο και παρήγγειλε τσάι. Έβγαλε από τόν κόρφο του μικρό ξεροκόμματο, πιθανόν αντί-

δωρο, νά τό βουτήξει. Κάποια ψίχουλα έπεσαν στό πάτωμα και τότε κάποιιο από παιϊνά καθίσματα χύμηξαν νά τά περιμαζέψουν. Αυτές οι σκηνές φαίνονται χρονικά και γεωγραφικά άπόμακρες γιά τόν σπάταλο ύποδουλωμένο στόν καταναλωτισμό νεόέλληνα. Τό συμβάν ήταν άρκετό γιά νά συγκλονίσει τόν λιτοδίαιτο κληρικό, ώστε νά αναλάβει νά οργανώσει συσσίτιο. Τό συσσίτιο έφθασε νά προσφέρει ως 8.150 μερίδες ήμερησίως! Αυτό τό κατόρθωμα του φτωχού λαού τής Κοζάνης (όχι τών πλουσίων, πού έφθασαν νά τόν καταγγείλουν στους κατακτητές), αυτή ή θυσία τών φτωχών γιά νά σωθούν από τό θάνατο εκ πείνας οι φτωχότεροι, ήταν ό καρπός τών φλογερών κηρυγμάτων του «όκληρου» ιεροκήρυκα αλλά και τής άκρας άνιδιοτέλειάς του. Λιποθύμησε από τήν πείνα, αλλά από τό καζάνι τής «Έστίας» δέν γεύθηκε ούτε κουταλιά! Αυτά γιά τούς σύγχρονους πολιτικούς και τά παραγάκια τής δημοσιογραφίας πού τούς στηρίζουν. Γι΄ αυτά πού άκόμη και μετά τό θάνατό του πρόσφεραν χολή

στόν μισητό γι' αυτούς κληρικό! Αυτά που πουλούν μέ τό άζημίωτο λόγια του άέρα γιά δημοκρατία καί κοινωνική δικαιοσύνη σέ έναν πεινασμένο καί γιά τά δυό λαό, τόν όποιο κατάφεραν νά εκμαυλίσουν, ώστε νά κινδυνεύει νά λησμονήσει τήν παράδοσή του.

Λίγο μετά τή λήξη του όδυνηρου έμφυλίου πολέμου άρχισε ό εκδυτικισμός τής χώρας μέ τίς «εϋλογίες» τών ισχυρών προσπατών μας. Στά πλαίσια του εκσυγχρονισμού ή Έλλάδα όργάνωσε καλλιστεία! Οί ιθύνοντες ήθελαν νά όδηγήσουν τή χώρα μπροστά. Καί ό δρόμος περνούσε από τόν εκχυδαιισμό του λαού κατά τά δυτικά πρότυπα. Καλλιστεία, λοιπόν, τά όποια όργάνωσε ή άθηναϊκή κοπροκρατία (αυτή τή λέξη συνήθιζε ό «φανατικός» ιεροκήρυκας, ό όποιος ύπηρετούσε τότε στήν Αρχιεπισκοπή Άθηνών, αντί τής πλήρους άβρότητας «άριστοκρατία»). Καί όρθώθηκε τότε ό π. Αύγουστίνος μέ κάποιους άλλους έξίσου «φανατικούς» νά έμποδίσουν τή διαπόμπευση τής γυναίκας. Θά περνούσαν δεκαετίες, ώσπου νά αντιληφθούν τό αυτονόητο καί νά αντιδράσουν καί κάποιες γυναικείες όργανώσεις: Ή άστική περί βίου αντίληψη ύποβιβάζει τή γυναίκα σέ σκευός ήδονής. Τρανή άπόδειξη ή εκ τών ουκ άνευ παρουσία του γυμνού σέ όλες σχεδόν τίς διαφημίσεις, ή πλημμυρίδα του σεξουαλισμού στή μεγάλη, άρχικά, καί στή μικρή στή συνέχεια, όθόνη.

Ό «Καντιώτης», όπως περιφρονητικά τόν άποκαλούσαν άρκετοί εκ του εκκλησιαστικού χώρου, έθεωρείτο άκραιός άκόμη καί γι' αυτούς. Τόν κατηγορούσαν γιά έλλειψη συνέσεως καί διακρίσεως. Άν ήταν αυτή κάποια παρατήρηση γεμάτη άγάπη ενός γέροντα άσκητου καυσοκαλυβίτη προς τόν ίδιο

τόν φλογερό ιεροκήρυκα, θά είχε κάποια βαρύτητα. Προερχόταν όμως καί διαχεόταν μέ ιδιαίτερη θέρμη από πρόσωπα τά όποια δέν κατάφεραν νά κρύψουν τόν έφησυχασμό, τήν ιδιοτέλεια ή τή δειλία πίσω από τό φθινό περί συνέσεως κήρυγμά τους. Καί πολλοί από αυτούς που συνέπλευσαν μέ τούς έχθρους του π. Αύγουστίνου -βοηθώντας μέ τή σιωπή τους ή τίς κατ' εκείνου επικρίσεις τους- έχουν μερίδιο ευθύνης γιά τήν κατακύλα τής μεταπολεμικής έλληνικής κοινωνίας.

«Καί τί έπρεπε νά γίνει; Νά αφήσουμε έναν “Χομεινί” νά άσκει παραεξουσία;». Τό έρώτημα, πέρα από τήν ξεχειλη άντιπάθεια προς τό πρόσωπο του μακαριστού Αύγουστίνου, κρύβει τή βαθειά ενόχληση εκείνων τών όποίων τά σχέδια έμπόδιζε, καί τήν καλά καλυμμένη ύποκρισία τών άλλων, που δέν διέθεταν δυνάμεις αντίστασης στό κακό. Φυσικά καί δέν είναι δυνατό νά αντιδρουν όλοι οί πιστοί μέ τόν τρόπο που επέλεξε, ως εκ του χαρακτήρος του, ό π. Αύγουστίνος. Ό βίος τών άγίων τής Έκκλησίας καί ιδίως τών τριών μεγάλων Ίεραρχών, βοηθά νά κατανοήσουμε ότι δέν ύπάρχει ένας μόνο δρόμος που όδηγει προς τήν τελείωση. Μάς διαφεύγει όμως τό ότι κάποιοι συμπορεύονται, συντρώνουν καί συμπίνουν μέ τούς έχθρους τής Έκκλησίας, έγκωμιάζουν αυτούς καί έγκωμιάζονται από αυτούς ως συνετοί καί, τέλος, ως μισθωτοί ποιμένες αφήνουν τό κοπάδι νά κατασπαράσσεται από τούς λύκους! Αυτοί σπάνια βρίσκονται στό στόχαστρο τών δημοσιογράφων. Πρέπει νά υπερβούν τά έσκαμμένα, ώστε νά γίνουν αντιπαθείς (νά προκαλέσουν άηδία) άκόμη καί στά «ελεύθερα πνεύματα»!

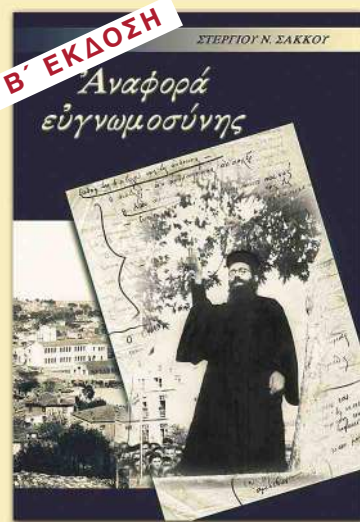
Στρέφοντας τήν προσοχή στό νά

βρουν λόγους κατηγορίας, επιχειρούν πολλοί νά ξεθωριάσουν τή λαμπρότητα τοῦ προσώπου λόγω τῆς ἀφιλαργυρίας του. Ὁ π. Αὐγουστίνος δέν κράτησε ποτέ στά χέρια του χρήματα οὔτε ὅμως καί στό περιβάλλον του ἐμφανίστηκαν «μακρουχέρηδες» διαχειριστές. Γι' αὐτό καί ὁ λαός τό ἐκτίμησε αὐτό ἀρκούντως, ὅπως μαρτυρεῖ τό πλουσιότατο κοινωνικό του ἔργο.

Ἐ, λοιπόν, δέν διέπραξε σφάλματα ὁ μακαριστός; Πολλά μάλιστα τολμῶ νά γράψω. Ἄλλωστε ὁ ἴδιος ἐπαναλάμβανε διαρκῶς: «Ψηλά βουνά, βαθιές χαράδρες». Δέν θά ἀσχοληθῶ μέ αὐτά, τώρα πού βρίσκεται ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ὅσα καί ἂν ὑπῆρξαν αὐτά, δέν εἶναι δυνατόν νά ἀμαυρώσουν τίς θαυμαστές ἀρετές του, τίς ὁποῖες ἐπαναλαμβάνω ὡς κατακλείδα τοῦ ἄρθρου: Ἐξῆσε γιά τήν Ἐκκλησία καί τό λαό τοῦ Θεοῦ ἀποφασισμένος νά θυσιάσει ἀκόμη καί τή ζωή του. Ἀγάπησε ὑπέρ τό δέον τήν πατρίδα (καί κατηγορήθηκε γι' αὐτό). Στάθηκε ἄκαμπτος ἐναντι τῶν ἰσχυρῶν τῆς ἡμέρας, τούς ὁποίους στηλίτευσε ἀδιαφορώντας γιά τίς συνέπειες. Ἀγάπησε πολύ καί στήριξε τούς φτωχοῦς καί καταφρονεμένους, καθῶς εἶχε περιφρονήσει στό ἔπακρο τό χρήμα καί τήν πολυτέλεια (ποτέ δέν φόρεσε ὡς ἐπίσκοπος μίτρα). Ὑπῆρξε ἀδιάβλητος κατά τή συνέπεια λόγων καί ἔργων. Ἄντεξε τίς λοιδορίες, τούς ἐξευτελισμούς, τίς ἐπικρίσεις καί τίς συκοφαντίες φανερῶν καί κρυφῶν ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας. Δέν κτύπησε κανένα, ὅταν πλέον δέν διέθετε ἐκείνος κοσμική ἰσχύ, κατά τό γραφικόν: «κάλαιμον συντετριμμένον οὐ κατεάξω» (Μθ 12,20).

Ὁ Θεός νά τόν ἀναπαύει ἐν χώρᾳ ζώντων.

Ἀπόστολος Παπαδημητρίου

Ἀναφορά εὐγνωμοσύνης

*Κυκλοφορεῖται σέ δεύτερη
ἐκδοση ὡς μνημόσυμο στόν
μακαριστό ἐπίσκοπο Φλωρί-
νης π. Αὐγουστίνου!*

*Σ' αὐτή τήν ἐκδοση τήν κα-
τάθεση τῆς ἐμπειρίας τοῦ συγ-
γραφέα καθηγητῆ κ. Στεργίου
Ν. Σάκκου ἀπό τή διακονία
τοῦ π. Αὐγουστίνου στά Τρε-
βενά, συμπληρώνουν καί ἐνι-
σχόουν οἱ μαρτορίες πολλῶν
φίλων, συνεργατῶν, μαθητῶν,
θαυμαστῶν τοῦ μακαριστοῦ γέ-
ροντα ἀπό τά διάφορα μέρη τῆς
Ἑλλάδος ὅπου ὑπηρέτησε.*

Ζητήστε το
στό Βιβλιοπωλεῖο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ
Γ. Μπακατσέλου 5
54633 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
τηλ. 2310 274518

Χαρήκαμε πολύ και σᾶς δίνουμε συγχαρητήρια για τό τεῦχος πού ἀφιερῶσατε στόν μακαριστό Γέροντα Αὐγουστῖνο μέ τίς τόσες μαρτυρίες ἀνθρώπων πού ἔζησαν κοντά του.

Ἐγώ προσωπικά διορίστηκα στή Φλώρινα τό Δεκέμβριο τοῦ 1978 και μοῦ δόθηκαν ἀμέτρητες εὐκαιρίες νά γνωρίσω τόν Γέροντα και νά γευθῶ τούς γλυκούς καρπούς μιᾶς καθαρῆς και σταθερῆς πίστεως, μιᾶς ὑπέρμετρης ἀγάπης στόν Χριστό, στήν Ἑλλάδα και δὴ στή Μακεδονία.

Δοξάζω τόν Θεό πού γνώρισα τόν Γέροντα Αὐγουστῖνο ὅπως ἦταν στήν πραγματικότητα και ὄχι ὅπως ἤθελαν νά τόν παρουσιάζουν οἱ διάφοροι καιροσκόποι.

Ὁ π. Αὐγουστῖνος βοήθησε πνευματικά και οικονομικά πλῆθος ἀνθρώπων. Ὑπῆρξε ἕνας σύγχρονος ἐπαναστάτης πού τάραξε τά λιμνάζοντα ὕδατα πρὸς κάθε κατεύθυνση γι’ αὐτό ἀπέκτησε ἐπικριτές. Ἄλλωστε, αὐτό δέν συνέβαινε πάντα μέ τούς μεγάλους ἀγίους τῆς πίστεώς μας;

Μέ ἐκτίμηση
Εὐσταθία Τρυφωνίδου
Ἐκπαιδευτικός,
Ἄνω Λιόσια Ἀττικῆς

Μέ συγκίνηση διαβάσαμε τήν κατάθεση τῆς ψυχῆς σας για τόν ἀείμνηστο ἐπίσκοπο Φλωρίνης Αὐγουστῖνο. Ἦταν πράγματι μιᾶ ξεχωριστή εὐλογία στή ζωή σας τό ὅτι ἐργασθήκατε στήν ἀκριτική Μητρόπολή του και γνωρίσατε αὐτόν τόν φλογερό ἀγωνιστή τοῦ Χριστοῦ μέ τήν ἀπροσμέτρητη προσφορά στήν Ἐκκλησία, στήν ἱεραποστολή, στήν πατρίδα και στήν κοινωνία.

Ὑπακούοντας ὁ ἴδιος μέ πιστότητα στό Εὐαγγέλιο «ἔργω και λόγῳ», στραμμένος ἀδιάκοπα «εἰς τόν τῆς πίστεως ἡμῶν ἀρχηγόν και τελειωτήν Ἰησοῦν», μᾶς ἔδειχνε συνεχῶς τό δρόμο τοῦ Θεοῦ πού ὀδηγεῖ στόν οὐρανό.

Μέ εὐγνωμοσύνη κρατοῦμε ὅσα μᾶς ἄφησε ὡς πολύτιμη παρακαταθήκη. Νά ἔχουμε τήν εὐχή του, ἰδιαιτέρα τώρα πού εἶναι πρεσβευτής μας στό θρόνο τοῦ Κυρίου.

* * *

Τό τεῦχος μέ τό ἀφιέρωμα στόν μακαριστό Αὐγουστῖνο Καντιώτη τό χάρηκα πολύ.

...Θυμᾶμαι μέ τί λαχτάρα περιμέναμε μετά τή θεία Λειτουργία στήν Ἁγία Σοφία νά πάρουμε τή «ΣΠΙΘΑ». Εἰδικά δέν θά ξεχάσω ἐκεῖνο τό τεῦχος πού εἶχε ἐπιγραφή: «Ὁ Βασιλεὺς εἶναι μασῶνος;».

Μέ τήν ἀνακαίνιση τῆς αἴθου-

σας Πέλοπος 7, θυμήθηκα πόσες ώραιες έκδηλώσεις παρακολουθήσαμε στά παλιά ἐκείνα καθίσματα μισό αἰώνα καί παραπάνω.

Ὅλες οἱ ἐκδηλώσεις ἦταν πολὺ καλά ὀργανωμένες. Ἀπὸ πολὺ μικρός εἶμαι ἀκροατὴς τῶν ὀμιλιῶν τῆς Ἀδελφότητος «Ἀπολύτρωσις». Γνώριζα καί τόν ἀείμνηστο Στουγιαννάκη, τόν ὁποῖο εἶχαμε ἐπισκεφθεῖ στό σπίτι του μέ τόν νουνό μου Χαράλαμπο Χααραλαμπίδη...

Στόν προφήτη Ἡλία ἤμουν βοηθός κατηχητικοῦ καί ἔπαιζα μέ τά παιδιά. Στήν Ἀρναία Χαλκιδικῆς ἔμεινα ἓνα καλοκαίρι μέ τούς ἐργαζομένους, τούς μαθητές καί τούς φοιτητές. Ἡ ζωντανή διακονία τοῦ π. Ἀθανασίου Μπελαντώνα πού ἦταν μαζί μας μοῦ μένει ἀξέχαστη...

Πλούταρχος Πετρίδης
Θεσσαλονίκη

Ἡ ἐπιστολή σας μέ τίς πολλές καί ποικίλες ἀναμνήσεις τῆς ὀραιᾶς ἐκείνης ἐποχῆς μᾶς συγκίνησε βαθύτατα καί ἀναμόχλευσε μέσα μας ἀγῶνες καί ὀράματα τῆς νεότητός μας γεμάτα ἀπό τό φῶς καί τήν εὐωδία τοῦ Χριστοῦ.

Δοξάζουμε τόν Θεό διότι ἔστειλε στή ζωή μας πνευματικούς ἀνθρώπους πού μᾶς χειραγώγησαν καί μᾶς ἀσφάλισαν στόν Χριστό καί στήν Ἐκκλησία Του. Τούς μνημονεύουμε μέ εὐγνωμοσύνη. Χαιρόμα-

στε διότι μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ συνεχίζουν καί σήμερα τό ἔργο οἱ νέοι μας πού παρέλαβαν τή σκυτάλη τῆς πίστεως καί τῆς ἱεραποστολῆς, ἐδῶ στήν ἀγαπημένη μας Θεσσαλονίκη, δίπλα στό ναό τοῦ Μυροβλήτη Πολιοῦχου μας. Παρακαλοῦμε νά προσεύχεσθε γιά τήν εὐόδωση καί τήν καρποφορία τῆς ταπεινῆς μας προσπάθειας.

* * *

Θωμᾶ Ν. Ζήση, φιλόλογο,
Ἀθήνα.

Μέ συγκίνηση λάβαμε τά «νεοσύνητα ἐπιμνημόσυνα κοντάκια, ὑπέρ ἀναπαύσεως τοῦ κεκοιμημένου δούλου τοῦ Θεοῦ, μακαριστοῦ κυροῦ Αὐγουστίνου, ἀδελφοῦ ἡμῶν ἐν Χριστῷ καί ὑποδειγματικοῦ ἐπισκόπου, εὐδοκίμως ἐργασθέντος ἐν τῷ ἀμπελώνι τοῦ Κυρίου», καί εὐχαριστοῦμε ὀλόψυχα.

Οἱ ἥρωικοί ἀγῶνες, ὁ πύρινος ζῆλος, τό δυνατό κήρυγμα καί ἡ ἀγία βιοτή τοῦ ἀειμνήστου Γέροντος πατρός Αὐγουστίνου ἐπισκόπου Φλωρίνης, ἄφησε ἀνεξίτηλα ἴχνη στίς ψυχές τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ διότι, ὅπως εὐστοχα γράφετε μέ τό ὀραῖο ποιητικό σας τάλαντο, «εὐσεβῶς ἐν τῷ βίῳ ἠγωνίσαστο... Διό κράζομεν· Σοῖς ἐν φίλοις κατάταξον».

Περίεργη ή άπογραφή

Ποιές σοφές κεφαλές συνέταξαν τό έγγραφο τής άπογραφής; Ήνδιαφέρει τή Στατιστική Ήπηρεσία άν έχουμε διπλά παράθυρα, ήλεκτρική κουζίνα, τά τετραγωνικά πού καλύπτει τό διαμέρισμά μας καί ένα σωρό άκόμη έπουσιώδη στοιχεία καί όχι τό θρήσκευμα; Άμελητέα γιά τήν πολιτεία ή θρησκευτική μας ταυτότητα; Ωστόσο χρησιμοποιήθηκε ό όρος «σύντροφος» προφανώς γιά νά νομιμοποιηθεί έτσι ή έλεύθερη συμβίωση, δηλαδή ή πορνεία, ή μοιχεία, ή διαστροφή. Ποϋ θά φτάσει ή κατάντια μας;

Οί άπογραφείς ήταν ύποχρεωμένοι νά χρησιμοποιήσουν στυλό μέ σβηστήρι, γιά νά είναι καθαρά τά έντυπα, χωρίς μουτζούρες. Χρόνια τώρα πού δέν ύπήρχαν τέτοια στυλό, πώς γίνονταν οί άπογραφές καί ήταν αξιόπιστα τά άποτελέσματα; Ποιός μάς έγγυαται ότι τά στοιχεία πού δηλώσαμε δέν θά άλλοιωθούν; Καί κάτι άκόμη: οί άπογραφείς άφηναν καί τή δήλωση γιά τή δωρεά όρ-

γάνων!!!

Καί όλα αυτά διενεργούνται τή στιγμή πού τό Σύνταγμά μας προστατεύει τήν άξία τοϋ άνθρώπου, τά άτομικά δικαιώματά του, τήν οίκογένεια, τή θρησκευτική μας συνείδηση!

Ή Έλλάδα τιμά τον σφαγέα των παιδιών της

Μέ όμόφωνη άπόφαση τοϋ Κεντρικού Συμβουλίου Νεωτέρων Μνημείων τοϋ Ήπουργείου Πολιτισμοϋ έγκρίθηκε ή άνακήρυξη σέ Μνημείο τοϋ σπιτιοϋ στό όποιο, κατά τούς Τούρκους, γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη ό σφαγέας τοϋ Μικρασιατικοϋ Έλληνισμοϋ, Μουσταφά Κεμάλ!

Ή τουρκολαγνεία των κυβερνήτων δέν έχει όρια· ούτε ανακόπτεται από ιστορικά γεγονότα. Είναι γνωστό βέβαια ότι ό Κεμάλ δέν γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη αλλά στό χωριό Χρυσαιγή τοϋ Λαγκαδά.

Φαίνεται ότι στη νεοταξική Έλλάδα

διαμορφώνεται και καλλιεργείται ένα προβληματικό είδος «ίστορίας», πού αρέσκεται να διαστρεβλώνει τά ιστορικά γεγονότα. Οί αρμόδιες αρχές παρά τίς αντιδράσεις προσφυγικῶν σωματείων προτίμησαν νά τιμήσουν τόν σφαγέα τῶν Ἑλλήνων, συντηρώντας ἀκόμη καί μύθους, καί νά ἐνταφιάσουν τή γενοκτονία τοῦ Ποντιακοῦ Ἑλληνισμοῦ! Ντροπή τους!

Γιάννης Ἀτατούρκ;

Ἔχει ψάξει κανεῖς τό γενεαλογικό του δένδρο; Μήπως κάποια συγγένεια μέ τόν σφαγέα τῶν Ἑλλήνων κάνει τόν δήμαρχο Θεσσαλονίκης νά δηλώνει καί νά λειτουργεῖ ὄχι ἀπλῶς ὡς μή Ἑλληνας ἀλλά οὔτε ὡς φιλέλληνας; Μήπως τό αἷμα, πού νερό δέν γίνεται, τόν κάνει νά αἰσθάνεται περήφανος ὡς δήμαρχος τῆς «γενέτειρας» (sic) τοῦ Κεμάλ Ἀτατούρκ, ὅπως δήλωσε στήν Κωνσταντινούπολη; Καί μήπως οἱ ἴδιοι λόγοι τοῦ δημιουργοῦν ἀπέχθεια γιά τίς ἐκδηλώσεις μνήμης τῶν Ποντίων, ὅπου παρά τήν ὑπόσχεσή του δέν παραβρέθηκε στίς 19 Μαΐου μέ τή δικαιολογία: «Δέν συμμετέχω σέ διασπαστικές κινήσεις»;

Στόν ἀντίποδα τοῦ Μπουτάρη

Στόν ἀντίποδα τοῦ Δημάρχου Θεσσαλονίκης βρίσκεται ἡ διαμαρτυρία τοῦ Δημάρχου Θήρας πρὸς τήν ὀλλανδική ἐφημερίδα De Pers: «Μέ τά δημοσιεύματά σας προκαλεῖται τό αἶσθημα τῆς περηφάνιας τοῦ λαοῦ μας καί αὐτό δέν τό ἀνεχόμαστε. Σᾶς καλοῦμε ἄμεσα νά ἀποκαταστήσετε τήν ἀλήθεια. Ἐπιφυλασσόμαστε δέ παντός νομίμου δικαιωμάτός μας», ὑπογραμμίζει στήν ἀπάντηση πού ἔστειλε ὁ κ. Ζῶρζος. Τό δημοσίευμα περί οὗ ὁ λόγος ἀφορᾷ στήν οἰκονομική κατάσταση τῆς χώρας μας καί συνοδεύεται

ἀπό φωτογραφία ναοῦ τῆς Σαντορίνης, στόν τροῦλο τοῦ ὁποίου μέ τρίκ ἔχει ἀναρτηθεῖ τουρκική σημαία. Ἡ ἀτυχής «εἰκαστική παρέμβαση» χρησιμοποιήθηκε ὡς ἐποπτικό ὑλικό στήν ἀποκάλυψη τοῦ δημοσιογράφου ὅτι ἐπιχειρηματίες ἀπό τήν Τουρκία ἐτοιμάζονται νά ἀγοράσουν ἑλληνικά λιμάνια, ἀεροδρόμια καί ἀκόμα σύνολο ἑλληνικῶν νησιῶν.

Δίκαιο ἀλλά...

Ἀποζημίωση ὕψους 1,3 ἑκατ. εὐρώ ὑποχρέωσε τό Δικαστήριο Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων νά ἀποδώσει ἡ Τουρκία σέ Ἑλληνοκύπρια πού εἶχε ὑποβάλει μήνυση γιά τήν ἀρπαγή τῆς περιουσίας της μετά τήν εἰσβολή στήν Βόρεια Κύπρο τό 1974. Ἀκόμη ἐξέδωσε καταδικαστικές ἀποφάσεις γιά τήν Τουρκία καί σέ ἄλλες περιπτώσεις καταπάτησης περιουσιῶν ἢ προσωπικῆς ἐλευθερίας τούρκων ἢ μὴ πολιτῶν. Σωστά καί δίκαια ὅλα αὐτά ἀλλά... Ἡ κατεδάφιση χριστιανικῶν μνημείων στήν κατεχόμενη Κύπρο, πού γίνεται ἀπό τό 1974 μέχρι σήμερα ἀνεξέλεγκτα μέ ἀνυπόστατες δικαιολογίες, καί οἱ σχετικές διαμαρτυρίες τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κύπρου γιατί περνοῦν ἀπαράτηρες ἀπό τό ΔΑΔ;

Ἐπάρχει ἀκόμη ἀνθρωπιά

Βρετανίδα τουρίστρια στήν Παλαιοκαστρίτσα τῆς Κέρκυρας μάζεψε ἀπό τό δρόμο χαρτοφύλακα καί τόν παρέδωσε στήν Ἀστυνομία. Ὅπως φάνηκε, δέν τήν ἐπισκέφθηκε καθόλου ὁ λογισμός νά τόν οἰκειοποιηθεῖ. Περιεῖχε 30.000 €, βιβλιάρια καταθέσεων καί προσωπικά ἔγγραφα, ἀπό τά ὁποῖα οἱ ἀστυνομικοὶ ἀνακάλυψαν τόν κάτοχο τῆς τσάντας.

Εὐτυχῶς ἡ ἀνθρωπιά δέν πέθανε! Ἐπάρχει ἀκόμη ἐλπίδα

Τά τελευταία χρόνια όλο καί περισσότερο πληθαίνουν οί ένδείξεις ότι από τήν αρχή τής ζωής τους οί άνθρωποι διαθέτουν τή βασική ήθικη αίσθηση καί μάλιστα από τήν πρώτη ήμέρα. Μέ τή βοήθεια καλά σχεδιασμένων πειραμάτων διαπιστώθηκε ότι ακόμα καί στά μωρά ύπάρχει ήθικη σκέψη, ήθικη κρίση καί ήθικά αισθήματα.

Όμάδα έρευνητών του Πανεπιστημίου του Γέιλ παρατηρούσε άγόρι ήλικίας ενός έτους. Τό παιδί παρακολούθησε παράσταση μέ μαριονέτες, κατά τήν όποία ή μία συνήθιζε νά μήν έπιστρέφει τήν μπάλα στίς άλλες τήν έπαιρνε καί έφευγε. Όταν οί τρεις μαριονέτες κατέβηκαν από τή σκηνή καί κάθισαν μπροστά σέ λιχουδιές, οί έρευνητές ζήτησαν από τό παιδί νά πάρει τίς λιχουδιές από κάποια. Κι εκείνο άφαιρέσε τή μερίδα από τήν «άτακτη» καί μάλιστα τή χτύπησε στό κεφάλι, ίσως γιά νά τήν τιμωρήσει περισσότερο.

Σέ ένα από τά πειράματα, νήπια έξι

μηνών έως ενός έτους παρακολούθησαν μία ταινία, στήν όποία «πρωταγωνιστούσαν» άπλά γεωμετρικά σχήματα - κινούμενα σχέδια. Μία κόκκινη μπάλα μέ μάτια προσπαθούσε νά άνεβεί ένα λόφο. Τήν ίδια στιγμή ένα κίτρινο τετράγωνο τή βοηθούσε σπρώχνοντάς τήν από πίσω καί ένα πράσινο τρίγωνο τήν έμπόδιζε καί τήν υποχρέωνε νά έπιστρέψει πίσω. Άφοϋ τά παιδιά παρακολούθησαν άρκετές φορές τήν ταινία, κλήθηκαν νά έπιλέξουν. Τό 80% έδειξε τήν προτίμησή του στό «καλό» κίτρινο τετράγωνο πού βοηθούσε τήν μπάλα καί όχι στό «κακό» πράσινο τρίγωνο, πού τήν έμπόδιζε.

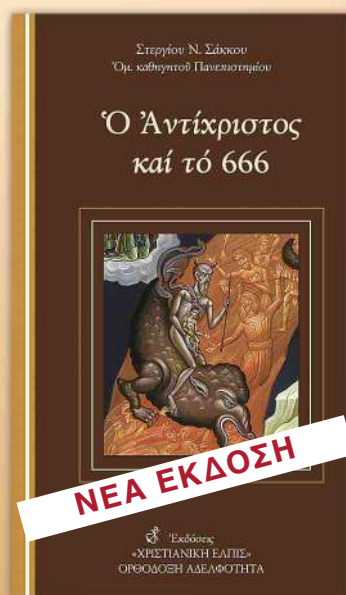
Σέ άλλο πείραμα, σκύλος-παιχνίδι προσπαθούσε νά άνοίξει κάποιο κουτί. Ένα άρκουδάκι τόν βοηθούσε καί άλλο τόν έμπόδιζε. Μετά από τήν παρακολούθηση τής ταινίας τά νήπια στή συντριπτική πλειονότητά τους έδειξαν ότι προτιμούν τό φιλικό άρκουδάκι πού πρόσφερε βοήθεια στό σκύλο.

Μέ βάση τά νέα δεδομένα ανατρέπεται ἡ ἀντίληψη ὅτι τά παιδιά ξεκινοῦν τή ζωή τους ὡς «tabula rasa» -κενός πίνακας- καί ἡ ἠθική συμπεριφορά τους διαμορφώνεται κατά τή διάρκεια τῆς ζωῆς τους ἀπό τίς ἐπιρροές τῶν γονέων καί τοῦ περιβάλλοντος. Κατά τόν δρ. Μπλούμι, τέτοιου εἴδους μελέτες ἔρχονται σέ ἀντίθεση μέ τίς πεποιθήσεις διάσημων ψυχαναλυτῶν, πού πίστευαν ὅτι ὁ ἄνθρωπος γεννιέται ὡς ἕνα «ἀνήθικο ζῶο» ἤ, ψυχολόγων, πού διατύπωσαν τήν ἄποψη ὅτι ἡ νοητική ζωή τοῦ νηπίου βρίσκεται σέ «μεγάλη σύγχυση» (Βλ. «Ἡ Καθημερινή», 10/5/2010, «Τά Νέα», 11/5/2011).

Ὁδηγοῦμαστε, λοιπόν, στό συμπέρασμα ὅτι τά βρέφη μποροῦν νά ἔχουν ἠθική κρίση καί νά ξεχωρίζουν τό καλό καί τό κακό ἀπό τοὺς ἕξι μῆνες. Γεννιοῦνται μᾶλλον μέ ἔμφυτες τίς θεμελιώδεις ἠθικές ἀξίες ἐνῶ, γιά νά μάθουν βασικά πράγματα σχετικά μέ τόν φυσικό κόσμο, χρειάζονται πολλά χρόνια. Προφανῶς τό κριτήριο τῆς γνώσης τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ λειτουργεῖ ἀπό τή στιγμή πού ὁ ἄνθρωπος ἔρχεται στόν κόσμο. Στήν ἴδια διαπίστωση κατέληγε καί ὁ σοφός Τερτυλλιανός «Anima naturaliter christiana est» (=Ἡ ψυχή ἀπό τή φύση τῆς εἶναι χριστιανική) καί μάλιστα ἐξ ἀπαλοτάτων ὀνύχων.

Πόση προσοχή καί ἱερότητα χρειάζεται στήν ἐπιμέλεια τῆς ἀγωγῆς τῶν βρεφῶν! Καί πόσο ὑπόλογοι εἴμαστε ἀπέναντι στήν ἄδολη καί ἄφθορη ψυχή τους, ὅταν τά «παρκάρομε» ἀσυνείδητα καί ἐγκληματικά μπροστά στή δασκάλια τῆς ἀνηθικότητας καί τῆς ἐγκληματικότητας, τήν τηλεόραση, γιά νά δεχθοῦν καταγιστικά τά μηνύματα τῆς βίας καί τῆς διαφθορᾶς!

*Εὐδοξία Αὐγουστίνου
Φιλόλογος - Θεολόγος*

Ὁ Ἀντίχριστος καί τό 666

Ἐμπεριστατωμένη μελέτη τοῦ καθηγητῆ κ. Στ. Ν. Σάκκου γιά ἕνα θέμα πολυσυζητημένο καί ἐπίκαιρο. Βασίζεται στίς ἀγιογραφικές μαρτυρίες, ἀκολουθεῖ τήν πατερική παράδοση. Μέ τρόπο ἀπλό καί κατανοητό καταστέλλει τόν πανικό καί ἀποτρέπει ἀπό τόν ἐφησυχασμό, προετοιμάζοντας τοὺς πιστοὺς γιά τήν ποθητή ἔλευση τοῦ Κυρίου.

**Ζητήστε το
στό Βιβλιοπωλεῖο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ
Γ. Μπακατσέλου 5
54633 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
τηλ. 2310 274518**

ΨΑΧΝΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΘΕΟ

Ναί, έψαχνα τόν Θεό. Τόσο έγώ όσο κι ή γυναίκα μου ή Μαίρη νιώθαμε πώς κάτι λείπει από τήν κατά τά άλλα εύτυχισμένη ζωή μας. Κι αυτό τό άδειο κομμάτι ήταν άνυπόφορο.

Οί θρησκευτές στή σύγχρονη πολυποίκιλη Άμερική συνθέτουν ένα πάζλ μέ χιλιάδες κομμάτια, πού όλα μιλάνε για Θεό. Όμως ό Θεός δέν μπορεί νά είναι σέ όλα. Τό νά ψάχνεις νά βρεΐς τό σωστό είναι σάν νά ψάχνεις βελόνα στα άχυρα. Κάτι, ώστόσο, μάς έλεγε πώς μόνο ένα είναι άληθινό.

Προερχόμασταν από οικόγένειες προτεσταντών και πηγαίναμε τακτικά στην εκκλησία. Μόνο πού εκεί ή κυριακάτικη σύναξη άλλοτε έμοιαζε μέ διάλεξη κι άλλοτε μέ χοροεσπερίδα. Ύστερα, αυτή ή αντίληψη ότι Θεός είναι ό,τι άντιλαμβάνεται ό καθένας κι ό καθένας Τόν άντιλαμβάνεται διαφορετικά...

Δέν χρειάστηκε παρά κοινή λογική για νά αποκλείσουμε τά 22.000 προτεσταντικά παρακλάδια. Ό Θεός πρέπει νά 'ναι κάτι πιο σαφές και πιο συγκεκριμένο. Έτσι στραφήκαμε στις ανατολικές θρησκείες. Έλπίζοντας πώς ό Θεός βρισκόταν στό μυστικισμό τής Άνατολής, άσπαστήκαμε τόν ίνδουισμό. Άλλά δέν ήταν ούτε εκεί. Κάπου εκεί οί δρόμοι άναζήτησης μέ τή Μαίρη, σταμά-

τησαν νά είναι κοινοί. Έκείνη στράφηκε στόν καθολικισμό. Έγώ, πάλι, δέν τόν έμπιστεύτηκα ποτέ.

Μόλις είχα άνακαλύψει έναν μικρό όρθόδοξο ναό, όχι μακριά από τό καινούργιο μας σπίτι. Ό ιερέας ήταν ένα συμπαθητικό γεροντάκι από τή Ρωσία. Σκέφτηκα νά δοκιμάσω. Ξυπνούσα ωρύτερα τό πρωΐ για νά πάω στην εκκλησία πριν από τή δουλειά. Όμως δέν ένιωσα αυτό πού περίμενα.

Τό διάστημα εκείνο είχαμε άποκτήσει τό τρίτο μας παιδί, ένα χαριτωμένο κοριτσάκι πού, όπως έδειξαν οί εξετάσεις, ήταν έντελώς κουφό. Τά νέα έπεσαν στό κεφάλι μας σάν κεραυνός. Μόλις είχαμε άρχισει νά συνειδητοποιούμε πόσο αυτό θά άλλαζε τή ζωή μας. Άποφασίσαμε νά τό άντιμετωπίσουμε πολιτισμένα και ψύχραιμα. Συμφωνήσαμε ότι πρέπει νά άποδεχτούμε ότι θά έχουμε ένα άνάπηρο παιδί κι άρχισαμε νά ψάχνουμε πληροφορίες για είδικά σχολεία και είδική εκπαίδευση. Ήμουν πολύ άπογοητευμένος.

Έκείνο τό πρωΐ άποφάσισα νά πάω στην όρθόδοξη εκκλησία για τελευταία φορά. Δέν περίμενα τίποτα. Άπλως σκέφτηκα νά άποχαιρετήσω τόν γέροντα ιερέα, πού ήταν πάντα πολύ εύγενικός, και νά τόν ένημερώσω ότι δέν θά ξανα-

πάω. Ἐκεῖνος μέ πλησίασε καί μίλησε πρῶτος πρὶν προλάβω νά τοῦ πῶ ὅτι-δήποτε.

«Σάμ, φαίνεσαι πολύ στενοχωρημένος, τί σοῦ συμβαίνει, παιδί μου;». Ἔτσι, τοῦ ἐξήγησα τό πρόβλημα μέ τό μωρό. «Πῶ, πῶ, λυπᾶμαι πολύ. Ὅμως, φέρ' το νά τοῦ διαβάσουμε μία εὐχή». Δέν ἀντέδρασα γιά νά μή φανῶ ἀγενής. «Ἐντάξει, εἶπα στόν ἑαυτό μου, δέν χάλασε ὁ κόσμος μέ μία ἀκόμη μέρα. Θά τόν ἀποχαιρετήσω αὔριο». Ἔτσι πῆγα τή μικρή στήν ἐκκλησία καί τῆς διάβασε τήν εὐχή. Εἶχα ἀργήσει κι ἔφυγα βιαστικός. Θά τόν ἀποχαιρετοῦσα τήν ἐπόμενη μέρα.

Τό ἀπόγευμα εἶχε προγραμματιστεῖ μία ἐπαναληπτική ἐξέταση στό μωρό. Δέν περιμέναμε τίποτα, ἀπλῶς μία τελική ἐπιβεβαίωση τῆς ἤδη διαπιστωμένης βλάβης. Ὄταν στίς 4 μ.μ. χτύπησε τό τηλέφωνο στή δουλειά κι ἄκουσα τή φωνή τῆς Μαίρης νά μοῦ λέει πῶς οἱ ἐξετάσεις τῆς μικρῆς ἦταν φυσιολογικές, μοῦ φάνηκε σάν παραλήρημα, σχεδόν θύμωσα μαζί τῆς:

- Μαίρη, σέ παρακαλῶ! τῆς εἶπα σέ αὐστηρό τόνο. Τά ἔχουμε συζητήσει χιλιάδες φορές καί συμφωνήσαμε ὅτι θ' ἀποδεχτοῦμε τό παιδί μας ὅπως εἶναι, χωρίς νά τρελαινόμαστε!

- Σάμ, μέ διέκοψε ἐκείνη, δέν κατάλα-

βες. Ἡ Ἄνι ἀκούει!!!

Γύρισα στό σπίτι σάν ἀστραπή χωρίς νά ἔχω πιστέψει λέξη ἀπ' ὅλα αὐτά. Δέν ἦταν λογικό νά συμβαίνει κάτι τέτοιο. Οὔτε περίμενα ὅτι θά περνοῦσα ὅλο τό ἀπόγευμα προκαλώντας ἀκουστικά ἐρεθίσματα στή μικρή Ἄνι, ἡ ὁποία ὅμως τώρα πιά ἀνταποκρινόταν! Μέσα στήν ἀνείπωτη χαρά μου, θυμήθηκα τόν ἱερέα καί τήν εὐχή πού διάβασε στό μωρό τό ἴδιο πρωί κι ἔτρεξα νά τόν εὐχαριστήσω. Ὅμως ἐκεῖνος ἀπάντησε ἀπλά:

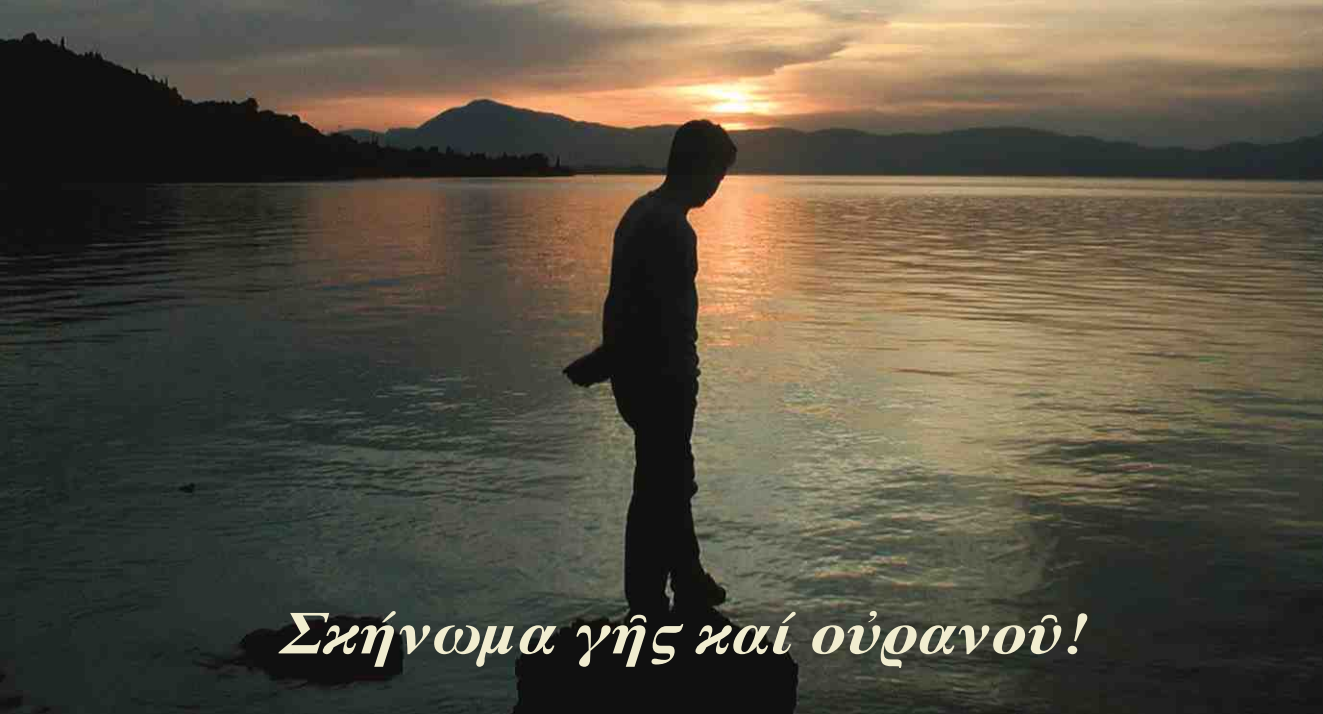
- Ὅχι ἐγώ, ἐγώ δέν ἔκανα τίποτα, παιδί μου. Ὁ Θεός ἔκανε καλά τήν Ἄνι, Αὐτόν πρέπει νά εὐχαριστήσουμε κι οἱ δύο.

Τότε σκέφτηκα: «Αὐτός ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀληθινά ταπεινός, δέν μπορεῖ παρά ἐδῶ νά ἀναπαύεται ὁ Θεός».

... ..

Σέ λίγο διάστημα, ὁ Σάμ σάν δεῦτερος Κορνήλιος, βαπτίστηκε ὀρθόδοξος, ὅπως καί ὅλη ἡ οἰκογένειά του. Πρὶν λίγα χρόνια ἦρθε στήν Ἑλλάδα γιά νά σπουδάσει Θεολογία, μέ σκοπό νά ἐπιστρέψει στήν πατρίδα του ὡς ὀρθόδοξος ἱερέας. «Γιατί», ὅπως λέει ὁ Σάμ, «ὅταν ψάχνεις γιά τόν Θεό, ἔρχεται νά σέ βρεῖ Ἐκεῖνος».

Μαρτινιανή

Σπήνωμα γῆς καί οὐρανοῦ!

Σάββατο· δειλινό· ὥρα πού ἡ ψυχὴ ζητάει νά σιγήσουνε οἱ θόρυβοι τῆς γῆς, γιά νά ἀφουγκραστεί τά βήματα τοῦ ἐγγίζοντος Νυμφίου τῆς. Αὔριο, λευκοφορεμένη θά καθίσει στό γαμήλιο τραπέζι τοῦ Ἄμνου.

Ἄνοιξα τήν περικοπὴ πού ἡ καρδιά τοῦ ἀποστόλου ἐτοιμάζει αὐτήν τήν ὥρα τήν πανάχρονη: «... ἐρραντισμένοι τὰς καρδίας ἀπό συνειδήσεως πονηρᾶς καί λελουμένοι τό σῶμα ὕδατι καθαροῦ» (Ἐβ 10,22)... νά ξεπλυθεῖ ἡ ψυχὴ ἀπ' τὶς πληγές τῆς καί τὰ τραύματα· μὰ ὄχι μόνο αὐτῆ. Πρώτη φορά πρόσεξα τόσο ἔντονα αὐτές τὶς λίγες λέξεις πού ὀλοκλήρωναν... γήινα τό οὐράνιο παράγγελμα: τό σῶμα νά λουστεῖ: γήινα καί καθημερινά ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πού μ' ἀγκαλιάζει ὀλόκληρη ἐγκόσμια καί ὑπερκόσμια ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πού μέ τυλίγει, σῶμα καί ψυχὴ. Αὔριο τό κορμί μου θά γινόταν δυσκόπτηρο. Πρῶτο αὐτό θά κοινωνοῦσε τὴ θεότητα.

Πρῶτο αὐτό... Ἡ πρώτη δωρεὰ πού μου χαρίστηκε στὴ γῆ· κομμάτι ἀπὸ τὴ

γῆ, νά μοῦ μαθαίνει οὐρανό: τό σῶμα μου, τεχνουργημένο ἀπὸ τὰ θεῖα δάχτυλα, φτιαγμένο ἀπὸ τό τίποτα, ἕναν φθηνό πηλό, γιά νά μηνᾶ στήν ἀνεπάρκεια τῆς πίστες μου πὼς μὲς στά θεῖα δάχτυλα γίνεται ἡ εὐτέλεια τελειότητα.

Τό σῶμα μου, ἕνα μυστήριο ἀπόρθητο στά ἐπιστημονικά μας μικροσκόπια, γιά νά θυμάμαι ἐγώ, τό τίποτα τῆς γῆς, πὼς ὅσο κι ἂν μοχθῶ, ποτέ δέν θά μπορέσω νά ἐξιχνιάσω ὅλο τό βάθος καί τό μήκος καί τό πλάτος τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ...

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ θά ξεπερνᾶ πεισματικά τὴ γνώση μου. Θά ὑπογράφει μέ τό σῶμα μου μιά ἱερὴ παραδοξότητα: φθαρτό αὐτό νά λιτανεύει τό αἰώνιο· πεπερασμένο νά διακονεῖ τό ἄπειρο, τὴ μία, τὴ μονογενὴ ἀθάνατη ψυχὴ. Τά χέρια μου, δεμένη προσευχή· τὰ γόνατά μου, ἀγωνία στό σταυρό· τὰ χεῖλιά μου, ὁ ἀνάξιός του ἄμβωνας· τὰ δάκρυα στά μάτια μου, μετάνοια... Ἁγιασμένο ὀλόκληρο στὴ χρεῖα τοῦ Θεοῦ καί φυλαγμένο ἀκέραιο στήν ἱερὴ του ἐντολή.

Θυμήθηκα συνειρμικά τό άλλο αποστολικό παράγγελμα: «Εἴ τις τόν ναόν τοῦ Θεοῦ φθείρει, φθερεῖ τούτον ὁ Θεός» (Α΄ Κο 3,17)· κι ἐξίσου αὐθόρμητα ἐκείνη τήν ἐρώτηση πού δέχθηκα στήν τάξη μου: «Δέν καπνίσατε ποτέ, κυρία;».

Τό σῶμα μου· μέσα σ' αὐτόν τόν κόσμο πού ἔχει εὐτελίσει ἀνελέητα ὅλα τά ἀριστουργήματα, παραδομένο σέ μιά ἐκούσια, μαρτυρική φθορά. Μέσα σ' αὐτόν τόν κόσμο, πού σταυρώνει τό θεόπλαστο κορμί μου στήν ἀφύσικη ἀμαρτία του, ἐγώ νά τό φυλάγω ἀκηλίδωτο, γιά νά χωρέσει τήν Ἀνάσταση τῆς κάθε Κυριακῆς.

Μετράω τήν τιμή νά εἶμαι χριστιανή, ἐνδεδυμένη τόν Χριστό μου σ' ἕναν κόσμο πού γυμνώνει ἀσύστολα. Μετράω τήν τιμή νά Τόν φορῶ, Ἐκείνον πού μέ ἐνδύθηκε, πού φόρεσε τό σάρκινό μου σκῆνωμα, γιά νά τό ἀφθαρτίσει στήν αἰώνια ἀνάσταση, πλάι στό θρόνο τοῦ Πατέρα Του.

Ἐκεῖ, ἀνάμεσα στίς δοξολογικές δορυφορίες τῶν ἀγγέλων βλέπω τό ἀνθρώπινό μου σῶμα θεωμένο στή θυσία τοῦ Κυρίου μου. Πάνω σ' ἀναστημένα μέλη Του θωρῶ τό ταλαιπωρημένο σκῆνωμά μου, πού ὑποφέρει τή δική του σταύρωση, λελυτρωμένο ἀπό τόν πόνο τῆς πληγῆς καί ἀκουμπάω στίς λυτρωτικές πληγές Του τήν ἐλπίδα μου...

Γιατί -ἀλίμονο- κάποτε καί ἐγώ ἡ χριστιανή θά δῶ τό χοϊκό μου σκεῦος τσακισμένο στό μαρτύριο τῆς φθοράς. Θά περπατήσω ἴσως στά σκοτάδια μιάς ἀρρώστιας, πού ἔσταξε δηλητήριο ἀπ' τόν καρπό πού ἀπαγορεύτηκε στόν κήπο τῆς Ἐδέμ· ἡ τραγική αὐτονομία μου, πού ἐξαργυρώθηκε μέ πόνο στό

κορμί καί στήν ψυχή.

Κι ἐγώ θά κάνω τότε αὐτό τό ἄρρωστο κορμί μου μιά κραυγή στούς οὐρανοῦς. Θά ὑψώσω ἱκετευτικά τά χέρια στόν Θεό πού τό πλαστούργησε, γιατί τό ξέρω καί τό νιώθω καί τό γεύομαι· πώς εἶν' αὐτό τό ἄρρωστο, βασανισμένο ἢ καί λειψό μου δυσκοπότερο πού ὁ Θεός μου περιπτύσσεται σφιχτά στή ματωμένη του ἀγκαλιά, ὅπως ἡ μάνα ἀγκαλιάζει τό πιό ἀδύναμο παιδάκι της· γιατί ὁ Θεός μου δέν αἰσχύνεται νά κάνει τά συντριμμια του ἀνάκτορα στό Πάσχα κάθε Κυριακῆς. Στό Πάσχα τό ἀνέσπερο τῆς βασιλείας Του μου ἐτοιμάζει ἕνα στεφάνι ὑπομονῆς, πού θά δοξάσει αὐτό τό πονεμένο σῶμα δίπλα σέ φωτοστέφανα μαρτύρων καί σέ ἄθλα ἀσκητῶν...

Ἄρρωστο ἢ γερό, ὀλόκληρο ἢ λειψό, τό σῶμα μου πάντοτε θά χωράει, ζωντανό θεῖο ποτήρι, τή θεότητα.

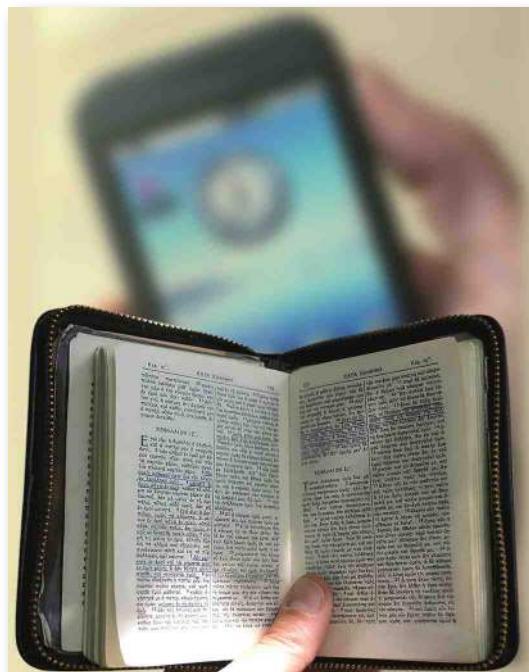
Ἄρρωστο ἢ γερό, ὀλόκληρο ἢ λειψό, τό σῶμα μου πάντοτε θά μπορεῖ νά μέ ὑψώνει ἄγγελο, ἀγάπης ἢ ὑπομονῆς, στό θρόνο τοῦ Θεοῦ.

Ἄρρωστο ἢ γερό, ὀλόκληρο ἢ λειψό, τό σῶμα μου πάντα θά εἶναι σπόρος μιάς ἐλπίδας ἀκατάλυτης· σάν φυτευτεῖ στή μάνα γῆ θ' ἀναβλαστήσει σέ μιά ἄλλη χώρα ἀνάσταση...

Κυριακή πρωί· μετρῶ τούς κτύπους τῆς καρδιάς μου μπρός στό Δυσκοπότερο. Τά χεῖλη μου ἀγγίζουν τόν Ἄμνό καί ψιθυρίζουν μυστικά τή στοργική εὐχή τῆς μάνας Ἐκκλησιᾶς: «Εἰς ἴασιν ψυχῆς τε καί σώματος», νά ἰαθεῖ ἀπ' τήν κηλίδα τοῦ κακοῦ καί ἡ ψυχή μου καί τό σῶμα μου· μαζί νά ἐνδυθοῦν αἰωνιότητα.

Μαρία Σωτηρίου

ΚΙΝΗΤΟ ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΙΟ

Μεσημέρι στο λεωφορείο. Κόσμος πολύς. Ταλαιπωρημένοι οί περισσότεροι και σκεπτικοί, βιαστικοί και κατσούφηδες... Ό ένας τόσο κοντά στον άλλο, σκέφτομαι, μά ταυτόχρονα και τόσο μακριά... Τά μάτια άδεια, χωρίς ίχνος ζωηράδας... οί καρδιές κρύες και κλειστές. Ρουτίνα καθημερινή, πού σιγά σιγά μου γίνεται οικεία. Μέσα σ' όλα, τά κινητά τηλέφωνα χτυπούν άκατάπαυστα. Ή ποθητή έπικοινωνία έπιτυγχάνεται τελικά, έστω κι έτσι.

Μόλις έξασφαλίσω μία θέση άνοιγω τήν τσάντα μου και παίρνω στά χέρια μου κάτι μικρό και πολύτιμο, τήν Καινή μου Διαθήκη. Φευγαλέα, τό βλέμμα μου πέφτει στή συσκευή του κινητού τής διπλανής μου κυρίας, πού τόσο μοιάζει έξωτερικά μέ αυτό πού κρατώ... μικρό, μαύρο, όρθογώνιο. Τόσο ίδια και τόσο διαφορετικά!

Γιά λίγα λεπτά κοντοστέκομαι. Οί δύο εικόνες αρχίζουν νά μπλέκονται στό μυαλό μου... Άραγε, σκέφτομαι, άν χρησιμοποιούσαμε τήν Άγία μας Γραφή όπως τό κινητό μας τηλέφωνο, μήπως θά άλλαζαν πολλά στή ζωή μας;

Κι αρχίζουν αυθόρμητα οί άναλογίες: Θά τήν κουβαλούσα μαζί μου παντού, κάθε ώρα και στον κάθε τόπο. Θά γυρνούσα μάλιστα συχνά πίσω γιά νά τήν πάρω, άν τυχόν τήν ξεχνούσα, μέ τίμημα χρόνο και κόπο. Τά μηνύματα πού θά έπαιρνα θά ήταν καθοριστικά γιά τήν όλη μου ζωή και συμπεριφορά και πάντα νέα και έπίκαιρα. Θά μπορούσα στή συνέχεια κι έγώ νά στέλνω μηνύματα στον Θεό ζητώντας νά μου φανερώσει τό θέλημά Του μέσα από τό λόγο Του. Θά ήταν τό καταφύγιό μου σέ θλίψη ή χαρά, σέ κίνδυνο ή άνάγκη, στά καθημερινά μου άδιέξοδα. Και σίγουρα δέν θά μπορούσα νά ζήσω χωρίς αυτήν, χωρίς νά αισθάνομαι τήν παρουσία της στήν καλύτερη θέση... στήν καρδιά μου. Θά ήταν τό καλύτερο δώρο πού θά μπορούσα νά κάνω σέ φίλους και γνωστούς. Μέ άπεριόριστο αριθμό κλήσεων και χιλιάδες μηνύματα, μέ τό λογαριασμό πάντοτε πληρωμένο από τον Κύριό μας. Μέ τήν μπαταρία της αιώνια φορτισμένη...

Χαμογέλασα. Μιά όμορφη άφορμή γιά έναν έπαναπροσδιορισμό, αναλογίστηκα. Μιά άφορμή νά συνδεθούμε μέ τό λόγο του Θεού και νά ρυθμίσουμε στό μενού τής καρδιάς μας τίς έπιλογές από τήν αρχή. Νά επιλέγει αυτόματα ως δίκτυο έπικοινωνίας τον ούρανό σέ συχνότητες αιώνιες. Νά άπαντά στις εισερχόμενες κλήσεις, όχι μέ αναπάντητες

φάρσες αλλά μέ ξεερ-
χόμενες μακρόχρονες
έπικοινωνίες μαζί Του.
Γιά νά πλουτίζει ή κάρ-
τα μνήμης τής καρ-
διάς μας. Κι όλα αυτά
έντελώς δωρεάν ή κα-
λύτερα... κατά χάριν.
Γιατί ή άγία μας Γραφή
δέν είναι ένας εύρω-
φάγος, όπως τά πολλά
μας κινητά, αλλά ένα κι-
νητό θησαυροφυλάκιο
πού συνεχώς μπορεί νά
μάς ανανεώνει και νά
μάς πλουτίζει... πού δέν
κινδυνεύει από κλέφτες
ούτε φοβάται τήν όποια
οικονομική κρίση.

Κοιτάζω ξανά τό κι-
νητό τηλέφωνο τής δι-
πλανής μου κυρίας.
Κοιτάζω τόν δικό μου κι-
νητό θησαυρό και εύχα-
ριστώ τόν ουράνιο Πα-
ροχέα, πού είναι πάν-
τοτε πρόθυμος νά ανα-
νεώνει τή σύνδεση και
νά έξοφλεϊ τό λογαρια-
σμό... Άνοιγω τήν άγία
μου Γραφή και σιωπηλά
έπικοινωνώ μαζί Του...
Ξεκινώ μυστικά νά ευ-
χομαι για όλους αυτούς
γύρω μου, πού μέ ένα
κινητό στά χέρια ζητούν
νά έπικοινωνήσουν. Ευ-
χομαι νά γνωρίσουν τό
λόγο του Θεού και νά
τόν αγαπήσουν...

*Ελ. Χουρπουλιάδη
Φιλόλογος*

Μάθημα από τόν Κυβερνήτη

«...Έλπίζω ότι όσοι έξ ύμων
συμμετάσχουν εις τήν Κυβέρ-
νησιν θέλουν γνωρίσει μετ' έ-
μοϋ τάς παρούσας περι-
στάσεις... Όσοι λοιπόν εύ-
ρίσκονται εις δημόσια ύ-
πουργήματα δέν είναι δυ-
νατόν νά λαμβάνουν μι-
σθούς αναλόγως μέ τόν βα-
θμόν του ύψηλου ύπουργή-
ματός των και μέ τάς έκδου-
λεύσεις των, άλλ' ότι οί μισθοί

οϋτοι πρέπει νά αναλογοϋν ά-
κριβώς μέ τά χρηματικά μέσα τά όποια έχει ή Κυ-
βέρνησις εις τήν έξουσίαν της...

Όσον δι' έμέ, έφ' όσον τά ιδιαίτερα εισοδήματά
μου άρκοϋν διά νά ζήσω, **άρνουμαι νά έγγίσω
μέχρι και του όβολου τά δημόσια χρήματα, ένω
εύρισκόμεθα εις τό μέσον έρειπίων και ανθρώ-
πων βυθισμένων εις έσχάτην πενίαν».**

Δέν πρόκειται για σύγχρονο πρωθυπουργικό
διάγγελμα «διά τάς παρούσας περιστάσεις» τής
κρίσης πού διέρχεται ή χώρα μας. Δέν ύπάρχει άλλ-
ωστε ή δυνατότητα (για πολλούς λόγους) νά άπο-
δοθεϊ σέ τέτοια γλωσσική μορφή!...

Τό κείμενο είναι άπόσπασμα από άγόρευση
του Ιωάννη Καποδίστρια στην Δ' Έθνοσυνέλευση
του Άργους τό 1829.

Τραγικά έπίκαιρα ακούγονται τά λόγια του
πρώτου Κυβερνήτη τής Ελλάδας στίς μέρες μας.
Πόσο ξαστοχήσαμε από τόν κανόνα πού ό ίδιος
θεωρούσε ιδανικό στίς τότε περιστάσεις!...

«Είς τό μέσον έρειπίων και ανθρώπων βυθισμέ-
νων εις έσχάτην πενίαν», κάποιοι, όχι άπλώς δέν
άρνουνται νά άγγίξουν τά δημόσια χρήματα, αλλά
καυχώνται άνερευθρίαστα ότι τά κατασπατάλησαν
μέχρις όβολου... Ξύπνα, κυβερνήτη Καποδίστρια...
ξύπνα για νά μάς άφυπνίσεις από τό λήθαργο! Ξύ-
πνα προτοϋ νά είναι πολύ άργά...

ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ

Πάντα δονείται ή καρδιά στής πατρίδας τή θωριά! Άλλά μπρός στής Έλλάδας τίσ άκριτικές γωνιές, οί καρδιές θαρρείς πώς πιότερο δονούνται! Φετινός προορισμός τής φοιτητικής μας έκδρομής ή Θράκη, όπου ανταμώσαμε και σμίξαμε τή χαρά μας μέ όλες τίσ οίκογένειες τών αδελφών πού μένουν και εργάζονται σ' αυτά τά μέρη. Ό θριαμβικός αναστάσιμος παιάνας και τό ξεφάντωμα τής άνοιξιάτικης φύσης ενώθηκαν μέ τήν εύλογία τής αδελφικής κοινωνίας, πληρώνοντας τίσ καρδιές μας μέ έμπειρίες μοναδικές!

Μαρώνεια, Άλεξανδρούπολη, Ξάνθη, Διδυμότειχο, Κομοτηνή, Όρεστιάδα, τόποι μέ όμορφιά και ιστορία, πού μέσ στό σύντομο πέρασμά μας μās δίδαξαν πολλά... Κι έμείς μέ μάτια όρθάνοιχτα και καρδιές συγκινημένες προσπαθήσαμε ν' άντιληφθοϋμε έστω κάτι λίγο άπ' τό θησαυρό τών κατοίκων τους, πού μέ λεβεντιά και άυταπάρνηση «στή ζωή τούς όρισαν νά φυ-

λάγουν Θερμοπύλες», ως σπουδαίοι δάσκαλοι ζωής κι ως γενναίοι στρατιώτες ενός διαρκούς και σκληρού άγώνα για τή διατήρηση τής έθνικής και πνευματικής έλευθερίας.

Άνάμικτα συναισθήματα μās πλημμύρισαν όταν αφήσαμε πίσω μας τά σύνορα και κατευθυνθήκαμε προς τήν Άνδριανούπολη και τίσ Σαράντα Έκκλησιές. Ταξίδι στόν χρόνο μάλλον κι όχι στόν τόπο τό όδοιπορικό μας σ' αυτά τά μέρη. Περιδιαβαίναμε σιωπηλές τίσ έγκαταλελειμμένες έλληνικές γειτονίες και μέ μάτια ύγρά άντικρίζαμε τίσ ξέθωρες έλληνικές έπιγραφές, πού συνεχίζουν άκόμα σ' άτμόσφαιρα νοσταλγική νά σφραγίζουν μέ αίγλη μοναδική όχι μόνο τά κτήρια, μά και τόν τόπο όλο. Έτοιμόρροπα άρχοντικά, μισογκρεμισμένες έκκλησιές, παρατημένα σχολεία· όλα μās μιλοϋσαν πολύ εύγλωττα μέ τή δική τους βουβή γλώσσα και μās συγκλόνιζαν ως τά κατάβαθά μας γι' αυτό πού ήμασταν,

ΣΤΗ ΘΡΑΚΗ

είμαστε, θά 'πρεπε νά 'μαστε... γιά τόν τρόπο πού πολιτευθήκαμε, πολιτευόμαστε, θά 'πρεπε νά πολιτευτούμε...

Στό λαογραφικό μουσείο τῆς Ὁρεστιάδας μέ τή βοήθεια τοῦ ντόπιου διευθυντῆ ἀφουγκραστήκαμε τίς ἀγωνίες καί τούς ἀγῶνες, τούς θριάμβους καί τόν πόνο, τήν προσφυγιά καί τήν ἐλπίδα, πού 'χουν ἀφήσει ἀνεξίτηλα τά σημάδια τους στή θρακική γῆ καί στους Θρακιῶτες. Ἀξέχαστη θά μείνει καί ἡ ἐπίσκεψή μας στά φυλάκια τῶν Καστανιῶν καί τῆς Γέφυρας, ὅπου οἱ στρατιῶτες μᾶς ὑποδέχτηκαν μέ πολλή χαρά καί ἐνίσχυσαν τό πατριωτικό μας φρόνημα φωνάζοντάς μας περήφανα πώς «ἐμεῖς δέν πρόκειται νά παραδώσουμε στόν ἐχθρό οὔτε κι ἓνα χιλιοστό ἑλληνικῆς γῆς!».

Χριστός κι Ἑλλάδα πᾶνε μαζί! Κι ἔτσι ἐκτός ἀπό τήν ὁμορφιά τῆς πατρίδας μας χαρήκαμε καί τήν ὁμορφιά τῶν ἀνθρώπων τοῦ Θεοῦ. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μαρώνειας καί

Κομοτηνῆς Δαμασκηνός μᾶς ὑποδέχτηκε φιλόξενα στό ἐπισκοπεῖο καί μᾶς μίλησε μέ πατρική ἀγάπη κάνοντάς μας κοινωνούς στό ἔργο τῆς τοπικῆς ἐκκλησίας. Στό Πόρτο Λάγος, στό μετόχι τῆς μονῆς Βατοπεδίου, προσκυνώντας εὐλαβικά τά λείψανα τοῦ ἁγίου Κυρίλλου τοῦ Στ', Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ὁ ἡγούμενος Ἐφραίμ μᾶς ἐνέπνευσε προβάλλοντας ὡς πρότυπο ζωῆς τόν καθαρὸ βίο τοῦ ἁγίου.

Πλαταίνει ἡ ψυχὴ σέ συντροφιά ἀδελφική! Μά μέσα στό ἀναστάσιμο φοιτητικό ἀντάμωμα τῶν ὁμάδων μας, μέ τήν παρουσία τοῦ ἀναστημένου Κυρίου ἔντονη ἀνάμεσά μας, οἱ ψυχές θαρρεῖς πώς πιότερο πλαταίνουν! Ἐναν τέτοιο πλατυσμό καί γλυκασμό ἄφησε καί φέτος ἡ φοιτητικὴ ἐκδρομὴ μέσα μας, μιὰ ἀνανέωση, μιὰ δυνατὴ ἐμπειρία Ἀνάστασης καί Ἑλλάδας!

«Πρίσκιλλα»

ΑΠΟ ΤΗ ΛΗΞΗ ΤΩΝ «ΚΥΚΛΩΝ»

Πλούσιος σπάρθηκε καί φέτος ο σπόρος του Εὐαγγελίου στους κύκλους μελέτης ἁγίας Γραφῆς τῆς Ἀδελφότητός μας. Φθάνοντας μέ τή χάρη του Θεοῦ στό τέλος τῆς χρονιάς, συγκεντρωθήκαμε κυκλάρχες, κυκλάρχισσες καί μέλη τῶν κύκλων «ἐπί τό αὐτό» γιά νά δοξολογήσουμε «ὁμοθυμαδόν» τόν Κύριο γιά τήν εὐλογία του.

Τό Σάββατο 28/5, σέ δύο παραστάσεις (5.00 καί 7.00 μ.μ.), μᾶς καλωσόρισε στήν αἴθουσα ὁ πρόεδρος τῆς Ἀδελφότητος, κ. Σάββας Ξανθόπουλος, καί παρουσίασε τό ἔργο τῶν κύκλων πού λειτουργοῦν μέ τήν εὐθύνη τῆς Ἀδελφότητος τόσο μέσα στήν πόλη τῆς Θεσσαλονίκης ὅσο καί διάσπαρτα σέ διάφορες πόλεις τῆς Ἑλλάδας ἀπό τόν Ἔβρο μέχρι τήν Ἀθήνα.

Στή συνέχεια ἡ παιδική χορωδία καί ἡ παιδική θεατρική ὁμάδα μᾶς χαροποίησαν μέ τή χαριτωμένη τους παρουσία καί μᾶς δίδαξαν μέ τό μικρό θεατρικό ὅτι τό πιό ἀκριβό μαργαριτάρι καί ὁ πιό ἀκριβός θησαυρός εἶναι ὁ λόγος του Θεοῦ.

Ὁ διδάσκαλος τῆς Ἀδελφότητος κ. Στ. Ν. Σάκκος τόνισε στή διδασχία του

ὅτι τά ἱερά γράμματα πού διδασχθήκαμε στους κύκλους ἔχουν τή δύναμη νά μᾶς μεταμορφώσουν, ἐφόσον ἐμεῖς, διδάσκαλοι καί μαθητές, τά δεχθήκαμε μέ διάθεση μαθητείας. Καί θά μπορούν νά λειτουργοῦν μέσα μας καί τήν περίοδο πού δέν θά λειτουργοῦν οἱ κύκλοι, ἄν δέν διακόψουμε τήν προσωπική μελέτη του λόγου του Θεοῦ καί τή συμμετοχή μας στά μυστήρια του Θεοῦ.

Συγκινητική καί διδακτική ἦταν στήν πρώτη παράσταση ἡ παρουσία του σεβάσμιου κ. Π. Παναγιωτίδη. Εἶναι γιά ὅλους μας ἕνα ζωντανό μάθημα καθώς μέ ζῆλο ἔνθεο καί ἀστείρευτη ἀγάπη στό λόγο του Θεοῦ ὑπηρετήσε καί κατηύθυνε τό ἔργο τῶν κύκλων γιά δεκαετίες. Ὡς παρακαταθήκη δεχθήκαμε τά λιγοστά του λόγια πού μᾶς παρακίνησαν νά ἔχουμε κέντρο στή ζωή μας μόνο τόν Χριστό.

Τήν Κυριακή 29/5 ἐκκλησιαστήκαμε στό ναό τῆς Θείας Ἀναλήψεως στό Φίλυρο, ὅπου τελέστηκε ἀρτοκλασία ὑπέρ ὑγείας καί σωτηρίας τῶν μελῶν τῶν κύκλων καί μνημόσυνο γιά ὅσους τή φετινή χρονιά ταξίδεψαν γιά τή θριαμβεύουσα ἐκκλησία.

Τό θαῦμα τῆς Παναγιᾶς

Ἄναψε τό καντήλι τῆς εὐλαβικά μπρός στά εἰκονίσματα, θύμισα, κι εὐωδιαστό λιβάνι γέμισε ἡ κάμαρα. Τά χεῖλη σιγοψιθύρισαν: «Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου, ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου». Ἰλαρό φῶς σκόρπισε γλυκασμό μπρός στό θεομητορικό πρόσωπο, καθώς καί στό βρέφος πού κρατοῦν στοργικά τ' ἅγια χεῖρια τῆς. Κι αὐτό τό φῶς ἀπλώθηκε κι ἀγκάλιασε ἕνα γύρω ὅλη τήν ταπεινή κάμαρα· τό τραπέζι μέ τό λιτό σκέπασμα, τίς ψάθινες καρέκλες, τό μικρό μορουδάκι μέ τά λιγοστά γυαλικά, τό ντιβάνι.

Σουρουύπωσε. Ἐξω λιγότεψε τό φῶς τῆς μέρας. Μέσα περίσσεψε τό φῶς τοῦ καντηλιοῦ. Αὐτό τό γλυκό φῶς νιώθει πῶς τήν ἀγκάλιασε καί τήν ἴδια. «Παναγιά μου, Μητέρα μου, Βαγγελίστρα μου», ψιθυρίζουν τά χεῖλη. Κι ἀρχίζει νά διαβάξει τόν Ἑσπερινό.

Χρόνους πολλούς, ὅσο πού θυμᾶται ἡ Δέσποινα, εἶναι δεμένη μέ τοῦτα ἄδω τά εἰκονίσματα τοῦ σπιτιοῦ τῆς. Τόν Ἁϊ-Νικόλα, τόν Ἁϊ-Φανούρη, τούς Τρεῖς Ἱεράρχες, τόν Ἁϊ-Βούκολα -μεγάλη ἡ χάρη του-, τόν τοπικό ἅγιο τῆς πατρίδας τῆς τῆς Σμύρνης, τήν ἁγία Φωτεινή τῆ Σαμαρείτιδα καί πάνω ἀπ' ὅλα μέ τούτη ἄδω τῆ Βρεφοκρατοῦσα Παναγιά. Κι ἐδῶ, ὅπου βρῖσκεται τώρα γιά λίγους μῆνες, στή Σαλονίκη, αὐτή ἡ εἰκόνα στέκει γι' αὐτήν παρηγοριά, στήριγμα κι ἐλπίδα. Ὅλες οἱ δυσκολίες καί τά ἐμπόδια παραμερίζουν στή χάρη τῆς.

Δέν ἦταν εὐκόλα στήν ἐποχή τῆς τά ταξίδια. Λίγοι εἶχαν τήν εὐχέρεια νά τά

ἀπολαμβάνουν. Καί σίγουρα ἡ δική τῆς φαμίλια δέν ἀνήκε σ' αὐτούς. Ἄν τ' ἀποφάσισε ὁ πατέρας τῆς, ὁ κύρ Ἀριστείδης νά φέρει τά βήματά του ὡς ἐδῶ συνοδευόμενος ἀπό τή μικρότερη κόρη του, ὀρφανή μάλιστα ἀπό μητέρα, ἄλλος ἦταν ὁ λόγος.

Τό μεγάλο ἀγόρι τῆς οἰκογένειας, ὁ Ἄνδρέας, μή θέλοντας νά ὑπηρετήσῃ στόν τουρκικό στρατό, εἶχε λιποτακτήσει. Ἐδῶ καί δύο χρόνια βρισκόταν στήν Ἑλλάδα. Μά τώρα πιά τά πράγματα στρώσανε στή Μικρασία. Ρωμοί καί χριστιανοί τῆ διαφεντεύουν. Καιρός νά γυρίσει κι ὁ πρωτογιός στήν πατρογονική γῆ, στά καζάντια τους. Νά κρατήσῃ τό μαγαζί τοῦ πατέρα του, νά τόν ξεκουράσει, νά παντρέψῃ καί τή μικρή του ἀδελφή.

Τοῦτες οἱ ἔγνοιες τοῦ νοικοκυρεμένου κύρ Ἀριστείδη τόν ἔκαναν νά τ' ἀποφασίσῃ, νά ῥθοῦν, νά πάρουν πίσω τόν γιό. Ἄφησε τό μαγαζί στούς παρα-

γιούς, μάζεψαν λίγα ροῦχα στο σεντούκι, καθάρισε, συγύρισε καί σφάλισε ἡ Δέσποινα πόρτες καί παράθυρα καί τήν τελευταία μέρα ἀποφάσισε νά πάρει μαζί της καί τά εἰκονίσματα τοῦ σπιτιοῦ.

Αἰτία στάθηκε ἡ διαφωνία πού δημιουργήθηκε μέ τή μεγάλη της ἀδελφή, τήν Ἑλένη. Δέν ἔστρεξε στήν παράκλησή της νά πηγαίνει τακτικά στο κλειστό πατρογονικό καί νά ἀνάβει τό καντήλι.

- Δέσποινα, εἶναι πολὺς ὁ δρόμος, τῆς εἶπε. Δέν μπορῶ. Ἔχω οἰκογένεια καί δύο μωρά.

Ἔτσι, λοιπόν, τ' ἀποφάσισε κι ἐκείνη κι ἀπόθεσε μέ πολλή εὐλάβεια ὅλα τά εἰκονίσματα μέσα στή μεταφορική κασέλα, ἀφοῦ πρῶτα τά τύλιξε σέ λευκό, καθαρό σεντόνι. «Κάλλιο ἔτσι», σκέφτηκε. «Νά τά ἔχω μαζί μου. Νά νοιάζομαι ἐγώ γιά τό καντήλι τους».

Σάν τούς ἀρχαίους προγόνους μας, πού ἦταν ὡς τό θάνατο δεμένοι μέ τούς ἐφέστιους θεοὺς τους, ἔφτασε κι αὐτή μαζί μέ τά εἰκονίσματά της στή Σαλονίκη. Βρῆκαν τόν Ἄνδρέα. Ἡ κάμαρή του μικρή, ἀλλά βολεύτηκαν κι οἱ τρεῖς τους μιά χαρά.

Οἱ μῆνες περνοῦσαν. Μά ἡ ἐπάνοδος στήν πατρώα γῆ τῆς Σμύρνης ὅλο κι ἔπαιρνε ἀναβολή. Βρισκόμαστε στο πονεμένο 1922. Κάποιες φῆμες πιά ἄρχισαν νά φτάνουν στά αὐτιά τοῦ κύρ Ἀριστείδη. Κι ὅλα αὐτά τόν ἔκαναν νά μὴ βιάζεται καθόλου γιά τό γυρισμό τους.

- Ἄς μείνουμε λίγο ἀκόμη, ἔλεγε στήν κόρη του. Δόξα τῷ Θεῷ, ὁ Ἄνδρέας δουλεύει καί πορευόμαστε. Κάτι ἀρχίζει νά μὴ εἶναι ὅπως πρὶν στήν πατρίδα.

Οἱ φόβοι του δυστυχῶς σύντομα ἐπιβεβαιώθηκαν. Τέλειωνε πιά τό καλοκαίρι. Ἐρχόταν τό φθινόπωρο, ὅταν κατατρομαγμένα, διωγμένα πουλιά κατέφθα-

ναν μέ σπασμένες τὶς φτεροῦγες οἱ Μικρασιάτες πρόσφυγες σέ κάθε λιμάνι τῆς ἐλεύθερης Ἑλλάδας. Πολλοὶ ἔφτασαν στή φτωχομένα Θεσσαλονίκη.

Τώρα πιά στή φτωχική κάμαρα δέν γινόταν καθόλου λόγος γιά ἐπάνοδο κι ἐπιστροφή. Μόνο ἔκλαιγαν γιά ὅσα ἀφησαν πίσω τους καί, μέ ἀγωνία ὡς τό θάνατο, ἀναρωτιόντουσαν γιά τήν τύχη τῆς οἰκογένειας τῆς πρωτοθυγατέρας τοῦ σπιτιοῦ τους: Ζοῦνε ἄραγε; Μὴν τοὺς βρῆκε κανένα κακό; Θεὸς φυλάξοι!

Μπρὸς στ' ἀναμμένο καντήλι τῆς Παναγιάς γονατισμένη ἡ Δέσποινα προσεύχεται γιά τοὺς δικούς της πού ἀγνοοῦνται, μά καί γιά κάθε κατατρεγμένο χριστιανό. Ἄς προφθάσει νά τοὺς ἀγκαλιάσει ἡ Σκέπη της...

Ἐνα πρωινό ἀνάστατος μῆξε ὁ πατέρας στήν κάμαρα. Δυὸ μῆνες εἶχαν κυλήσει ἀπὸ τὶς πρῶτες θλιβερές εἰδήσεις, χωρὶς νά μάθει κάτι γιά τήν κόρη του. Καί νά, τώρα ἔμαθε πὼς ὅπου νά ἔναι, σήμερα-αὔριο, κάποιο καράβι φτάνει ἀπὸ τὴ Σμύρνη μέ πρόσφυγες. Ἴσως νά ἔρχεται μ' αὐτό ἡ οἰκογένεια τῆς Ἑλένης...

Ἀνάμεσα σ' ἄλλους πολλούς, ἄγρουπνοι κι ἀφανισμένοι περμιένουν κι αὐτοὶ στο λιμάνι. Κι ὅταν πιά ξεφόρτωσε τό καράβι, ἐκεῖ, πρὸς τοὺς τελευταίους, διέκριναν κάτι.

-Πατέρα, αὐτὴ εἶναι! Νά την! Θαρρῶ πὼς βλέπω τήν Ἑλένη μας!

Ἄλλοσούσουμη, ντυμένη μέ κουρέλια, δίχως ἕνα μπόγο στο χέρι, σέρνοντας τά δυὸ μικρά της. Νά την! Αὐτὴ εἶναι! Τρέχουν καί τήν ἀγκαλιάζουν. Μά πού εἶναι ὁ Δημητρός, ὁ γαμπρός τους; Μήπως εἶναι κι ἄλλοι στο καράβι; Δέν κατέβηκε ἀκόμη; Δέν τολμοῦν νά ρωτήσουν. Ἡ προσφυγοπούλα θυγατέρα μαν-

τεύει τὰ ρωτήματα καί μέ βουβά δάκρυα ἀπαντᾷ:

- Τόν πήραν στίς ἐξορίες τῆς Ἀνατολῆς. Ποιός ξέρει ἄν ὁ Θεός θελήσει κάποτε νά ξαναταμωθοῦμε σέ τούτη τή ζωή...

Ἡ μικρή ἀδελφή τῆς χαϊδεύει τά μαλλιά. Κοιτᾷ νά μερώσει τά δάκρυα τῆς ἀδελφῆς καί τῶν μικρῶν μέ γλυκόλογα.

- Δέσποινα, ἐρχόμαστε ἀπό τήν κόλαση. Πατέρα, βγήκαμε ζωντανοί μέσ' ἀπό τά καζάνια τῆς κόλασης. Φωτιά καί ἔξολεθρεμός. Πάει τό σπίτι μου. Κι οὔτε τά πλυμένα ροῦχα δέν μπόρεσα νά μαζέψω γιά νά τά πάρω μαζί μου. Γι' αὐτό καί μέ βλέπετε μέ τούτα τά κουρέλια. Μά νά ξέρετε, ἡ Παναγιά ἔκανε τό θαῦμα τῆς. Αὐτή σᾶς παρακίνησε νά φύγετε νωρίτερα ἀπό τή Σμύρνη. Αὐτή πάλι δέν ἐπέτρεψε νά γυρίσετε πίσω τήν ὥρα τοῦ χαλασμοῦ. Τίποτε δέν ἀπέμεινε ἐκεῖ πέρα. Τό κακό ξεκίνησε ἀπό τήν Ἄρμενογειτονιά, πού πάει νά πει ἓνα πλάγι μέ τό σπίτι σας. Ἡ Παναγιά σᾶς γλύτωσε. Κι ἄπλωσε καί τό χέρι τῆς νά σκεπάσει καί τή δική μου τήν ὀρφάνια. Ἄς φτάσει ἡ χάρις τῆς καί στόν δύστυχο τόν Δημητρώ μου, καί σ' ὅλους τούς ἐξοριστούς...

Ἀγκάλιασαν τήν πονεμένη ἀδελφή καί τράβηξαν γιά τή φτωχική κάμαρα. Νά εὐχαριστήσουν τή Θεομήτορα γιά τίς εὐεργεσίες τῆς καί νά τήν ἱκετεύσουν γιά τό μέλλον.

Ἐλισάβετ Αἰναλίδου

ΕΞΟΦΥΛΛΑ

Μπροστά: Σαντορίνη

Πίσω: Ἄμοργός

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαῖο Ὅργανο Ὁμωνύμου
Ὁρθοδόξου Ἀδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534

Ἔτος ΞΣΤ' - Ἀρ. φύλλου 787-8
Ἰούλιος-Αὐγουστος 2011

Ἰδιοκτησία - Ἔκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσσαλονίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518

Ἐκδότης - Διευθυντής Συντάξεως:
Σάββας Ν. Ξανθόπουλος
Πέλοπος 9
546 33 Θεσσαλονίκη

Στοιχειοθεσία, ἐνθέσεις, ἀποχρωματισμοί, καλλιτεχνική ἐπιμέλεια:
«Χριστιανική Ἐλπίς»,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ. & fax: 2310 677421

Ἐκτύπωση-Βιβλιοδεσία: «Μέλισσα»
Ἀσπροβάλτα Θεσσαλονίκης

Ἐτήσια συνδρομή
Ἐσωτερικοῦ: 10 εὐρώ,
Κύπρου: 12 εὐρώ
Ἐξωτερικοῦ: 30 εὐρώ
(Η.Π.Α. 40 δολ.,
Καναδά 45 δολ.,
Αὐστραλίας 50 δολ.)

Ἐπιστολές - Συνδρομές
Περιοδικό «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7,
546 33 Θεσ/νίκη

Ἀρ. λογ. ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ:
074 01 011532 20
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γιά τούς συνδρομητές τοῦ ἐξωτερικοῦ
IBAN:
GR 73 0432 3240 0007 4010 1153 220
ATEBank SWIFT or BIC code:
ABGRGRAA

